

First Frost 难哄

3

วันนี้ วันไหน
ยังใจก็เธอ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

เขียน : จู๊วี่

แปล : นางฟ้าปีกเขี้ยว

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

|

难哄 3

First Frost วันนี้ วันไหน ยังไงก็เธอ 3

竹已

จู่ฮี้

|

นางฟ้าปีกเขี้ยว แผล

“ซังเหยียน นายไม่ปิดไฟ...”

พอได้ยินซังเหยียนก็เงยหน้าขึ้นมา

ภายใต้แสงไฟอันสว่างไสว

ชายหนุ่มผิวขาวซีด ริมฝีปากสีเข้มขึ้นเคลือบไปด้วยคราบน้ำอันน่าหลงใหล
คิ้วและดวงตาแฝงไปด้วยความเจ็บคม เขามีตาสองชั้นบางๆ ดวงตาสีดำสนิท
ยั้งในเวลานี้เจือไปด้วยความปรารถนา ความเจ็บคมของเครื่องหมายทั้งห้ากลับ
ไม่ลดน้อยลงเลย คล้ายว่าเพิ่มพลังยึดครองขึ้นเป็นเท่าตัว

เหมือนจะเป็นผู้บุกรุกที่ใจกล้าหน้าดื้อ

“ปิดไฟ?” ซังเหยียนคลายมือออก ชายเสื้อที่ถูกเขาถลกขึ้นก็ถึงตัวลงมา
เหมือนเดิม น้ำเสียงเขาทุ้มเล็กน้อย แฝงไปด้วยเสียงหัวเราะเบาๆ “งั้นเราจะ
มองเห็นฉันได้ไง”

คำนำ

คนเราทุกคนล้วนมีเรื่องที่ไม่อยากบอกใครแม้กระทั่งคนที่เรารัก อาจเพราะไม่อยากให้อีกฝ่ายกังวล หรือคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร โดยไม่ทันคิดว่าการที่เราไม่บอกไปอาจจะเป็นการทำร้ายจิตใจคนคนนั้นได้เหมือนกัน

เวินอี่ฝานเคยเลือกที่จะไม่พูดความจริงกับซังเหยียนมาแล้วครั้งหนึ่ง ทำร้ายความรู้สึกของเขาและทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเธอและเขาจบลง จนเมื่อกลับมาคบกันเธอก็ยังคงกันเขาออกจากเรื่องราวในอดีตที่เธอไม่อยากนึกถึงกันเขาออกจากคนที่เคยทำร้ายเธอเพราะคิดว่าตัวเองสามารถจัดการได้และกลัวเขาจะเป็นอันตราย โดยไม่ทันคิดว่าซังเหยียนจะรู้สึกแย่ที่เธอไม่บอกอะไรเขาเลย

เส้นทางความรักของพวกเขาจะหวนคืนสู่การหันหลังแยกเดินกันไปคนละทางเช่นในอดีตอีกแล้วหรือ บทเรียนในอดีตจะทำให้เวินอี่ฝานคิดอะไรได้บ้างหรือไม่ เราไปเอาใจช่วยให้พวกเขาเปิดใจและแชร์ทุกๆ เรื่องราวเพื่อก้าวเดินเคียงกันไปได้อย่างมั่นคงนับจากนี้กันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

- จ้าวหยวนตง แม่ของเวินอู่ฝาน หลังจากเวินเหลียงเจ้อผู้เป็นสามีเสียชีวิตก็พบรักใหม่กับเจิ้งหวาหยวนที่มีลูกติด แคร่ครอบครัวยุใหม่มากกว่าลูกแท้ๆ อย่างเวินอู่ฝานทั้งยังไม่ค่อยดูแลเอาใจใส่เธอ ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างแม่ลูกห่างเหินกันมาก
- หลี่ผิง แม่ของซังเหยียน หน้าตาอ่อนโยน ชอบนัดดูตัวให้ซังเหยียนเสมอๆ มักจะบ่นลูกชายที่ไม่ยอมกลับบ้าน
- ซังหรง พ่อของซังเหยียน มีนิสัยกวนๆ ไม่แพ้ลูกชาย
- เจินซี เพื่อนห้องเดียวกับเวินอู่ฝานสมัยที่เรียนโรงเรียนมัธยมในเมืองเป่ย์อวี เป็นลูกสาวของนายตำรวจหญิงคนหนึ่ง นิสัยเฟรนด์ลี่ มีน้ำใจ

บทที่ 64

ไม่คิดจะทำอะไรอย่างอื่นแล้วเหรอ

แก๊งเพื่อนเซอชิงเต๋อต่างสังเกตเห็นถึงความไม่ชอบมาพากล เลย
มองหน้ากันเล็กน้อย อาจเป็นเพราะพวกเขาอารมณ์ดีแล้ว หรือไม่ก็อาจเป็นเพราะ
รู้สึกว่าการสนทนาแบบนี้ช่างน่าอับอายเหลือเกิน ผู้ชายร่างผอมที่นั่งข้างเขา
จึงอดถามขึ้นมาไม่ได้

"พี่เต๋อ นี่มันเกิดอะไรขึ้น"

พอทุกคนได้ยินคำพูดนี้ คนที่เหลือก็ต่างแย่งกันต่อว่าต่อขาน

"ที่พวกเรามาก็เพราะพี่บอกเองนะว่าจะเลี้ยง"

"ไม่มีเงินก็อย่ามาโม้สิเว้ย! ดูท่าเขาสิ เขาทำเหมือนรู้จักพี่ที่ไหนกัน!"

"ช่างเถอะ พวกเรากลับ"

เซอชิงเต๋อรู้สึกเสียหน้าเล็กน้อย เลยยิ้มเฉยๆ "ไม่ใช่อย่างนั้น..." พอเห็น
คนอื่นลุกขึ้นเตรียมจะออกจากร้าน เขาก็เลยร้อนใจขึ้นมา มองไปทางซ่งเหยียน
อีกครั้ง "จะแจ้งตำรวจหาพระแสงอะไรกัน! เงินแค่นี้เองทำเป็นขี้เหนียวไปได้
คนอย่างนายยังอยากจะมาคบกับหลานสาวฉัน?!"

ซ่งเหยียนครั้นจะไปสนใจเขา ตามอวีจ้าวอีกทีว่า "แจ้งตำรวจหรือยัง"

อวีจ้าวรีบหยิบมือถือออกมาจากกระเป๋าทางเกง "จะ...จะแจ้งเดี๋ยวนี้
ล่ะครับ"

"เดี๋ยว!" เซอชิงเต๋อหันหน้าเงื่อนลงไปเรื่อยๆ ไม่พูดจาประจบสอพลอ เหมือนเมื่อครู่ คราวนี้กลับพูดไปด่าไป "มึงประสาทปะ เงินแค่นี้ก็พันหยวน กูมีจ่ายไว้อ..."

อวี๋จิวก็หยุดชะงักตามไปด้วย

ซังเหยียนไม่พูดไม่จาอะไร ซ้ำเล็งมองเขาอย่างดูแคลน

"เดี๋ยวกูจ่ายเอง! แต่ตอนนี้กูยังอยากกินเหล้าต่อ แล้วก็จะกินที่นี่ด้วย!" เซอชิงเต๋อรู้สึกขวยอายอย่างเห็นได้ชัดจนกลายเป็นความเดือดดาล "มึงแห่พวกคนตั้งมากตั้งมายมารบกวนกูกับเพื่อนเพื่ออะไรกัน"

คำพูดเขาไม่ได้ยั่วโทสะซังเหยียนแต่อย่างใด ซังเหยียนสีหน้า ผ่อนคลายลงเล็กน้อย "ขอโทษด้วยครับ ผมคงเข้าใจผิดไปเอง ฉันขอให้คุณดื่มอย่างมีความสุขนะครับ" พูดจบก็กระซิบบอกอวี๋จิวว่า "ให้ต้าจวินคอยจับตาดูไว้"

ซังเหยียนหมุนตัวเดินจากไปทันที แล้วไปนั่งลงที่หน้าเคาน์เตอร์บาร์ เหนอหมิงป๋อกัเทเหล้าวางไว้ตรงหน้าเขาตามเคย ก่อนจะมองไปทางเซอชิงเต๋อพร้อมถือโอกาสถาม

"พี่ เกิดอะไรขึ้น คนนี้อีกแล้วหรือครับ"

ซังเหยียนไม่ได้กระดกเหล้าที่อยู่ตรงหน้า เขาเหลือบมองมือถือ เอ่ยอย่างไม่ทุกซักร้อน "ก็แค่มาเอะอะไว้วายวะ"

เหนอหมิงป๋อถามขึ้นอีก "เขาไม่ใช่หน้าของพี่สะใภ้หรือครับ"

"..." ซังเหยียนซอ้นตาขึ้น เอ่ยเนิบๆ "พี่สะใภ้หายไปไม่รู้จัก"

ก่อนวินอีฝานจะออกจากออฟฟิศ ฟู่จิ้งก็กลับมาจากการไปสัมภาษณ์นอกสถานที่พอดี

เขาหมุนควงขวดเครื่องดื่มที่อยู่ในมือไปเรื่อย พอเห็นวินอีฝานก็เดินเข้ามาคุยกับเธออย่างเคย

"พี่อีฝาน เลิกงานแล้วหรือ พี่ซังเหยียนมารับพี่หรือเปล่าครับ"

เวินอี่ฝานตอบยิ้มๆ "อืม"

"มูเงิงอวี่นเล่าให้ผมฟังว่าผู้ชายคนนั้นที่คอยมาก่อวณพีน่ากลัวจริงๆ นะครับ" พู่วังพูดน้ำไหลไฟดับ "วันหลังถ้าพี่เลิกงานแล้วก็ระวังตัวหน่อยนะ ถ้าพี่ซังเหยียนไม่ว่างมารับพี่ พี่ก็บอกผมได้นะ เตี่ยผมไปส่งเองครับ"

เวินอี่ฝานลุกขึ้นยืน "ไม่มีอะไรหรอก"

พู่วังทำท่าเหมือนเป็นเรื่องใหญ่โต "จะไม่มีอะไรได้ยังไงครับ! ช่วงนี้เหมือนผมเห็นเขาอยู่หลายครั้งนะ แต่ก็ไม่แน่ใจว่าใช้คนเดียวกันหรือเปล่า ผมถาม รปภ. ที่ชั้นล่าง ทุกครั้งที่เขามาก็จะทำเหมือนเดินผ่านมามองแวบหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้อยู่นาน"

พอได้ฟัง เวินอี่ฝานก็ชะงักผีเท้าลงโดยพลัน

ท่าทางของพู่วังทั้งกังวลทั้งเป็นหวง "พี่ พี่เป็นคนสวยนะ แล้วก็ชอบทำงานจนตึกกว่าจะยอมเลิกงาน แถวนี่ยังเป็นถนนที่มีฝับบาร์เต็มไปหมด พี่เองก็ต้องระวังไว้บ้างนะครับ"

เวินอี่ฝานแหม่มปากน้อยๆ สีหน้ากลับเป็นปกติโดยเร็ว เธอยิ้มอีกครั้ง "พี่รู้ล่ะ"

พอออกมาจากออฟฟิศ เวินอี่ฝานก็เห็นรถของซังเหยียนจอดอยู่ในที่ประจำ เธอเดินขึ้นไปนั่งข้างคนขับแล้วหันไปมองชายหนุ่ม ได้กลิ่นเหล้าจางๆ จากตัวเขาเลยกะพริบตาที่หนึ่ง

"นายกินเหล้า?"

ซังเหยียนออกรถทันที "เปล่า"

"นายเพิ่งไปเจอพวกซูเฮ้ออันมาหรือ เตี่ยวรออีกสักช่วงนี้ นายก็ไม่ต้องมารับฉันแล้วละ" เวินอี่ฝานคำนวณเงินเก็บในใจสักครู่แล้วเอ่ยอย่างจริงจังว่า "ฉันดูโบรชัวร์รถมาแล้ว กะว่าจะซื้อรถสักคัน พอถึงตอนนั้นก็ขับรถมาทำงานและกลับบ้านเอง จะได้ทำงานได้อย่างคล่องตัว"

ซังเหยียนเหลือบมองเธอ "กะจะไปเลือกเมื่อไหร่ล่ะ"

เวินอีฝานตอบด้วยเสียงนุ่มนวล "รอไว้เป็นวันที่ฉันหยุดงานแล้วกัน"
"ได้ พอถึงตอนนั้นฉันจะไปเป็นเพื่อนเธอ"

เวินอีฝานยิ้มๆ "โอเค"

แล้วภายในรถก็ดำดิ่งเข้าสู่ความเงียบ

ขับมาได้ช่วงหนึ่ง จู่ๆ ซังเหยียนก็ถามขึ้น "เวินชวงเจียง ทำไมฉันถึงรู้สึกว่าคุณนี่อารมณ์เธอดูแปลกๆ ไป"

เวินอีฝานกำลังเหม่อลอย พอได้ยินที่เขาพูดก็ตึงสติกลับมาทันใด เธอหันไปมองซังเหยียน ร้องอ้าซ่าไปหนึ่งจังหวะก่อนจะอธิบายเบาๆ

"ช่วงนี้ที่สถานีโทรทัศน์มีงานเข้ามาเยอะไปหน่อยนะ รอไปอีกสักพักพอฉันปรับตัวได้ก็คงจะดีขึ้น"

ซังเหยียนคล้ายชวนคุยไปเรื่อย "เธอไม่แอบไปก๊อปปี้งานนี้เหรอ"

"เปล่านี้ แต่มีใครที่โหดชอบทำงานบ้างล่ะ" เวินอีฝานก็ไม่รู้ว่าตัวเองแสดงความรู้สึกออกมาชัดเจนไปหรือเปล่า เธอกลั้วว่าจะไปกระทบถึงความรู้สึกเขา เลยยิ้มมุมปากขึ้นมาทันที "ฉันกลับไปนอนตื่นหนึ่งก็หายแล้วล่ะ"

ซังเหยียนเหลือบมองเธอแวบหนึ่ง แล้วไม่ได้ซักไซ้ถามอะไรต่อ

"อืม งั้นเธอก็กลับไปนอนเร็วหน่อยแล้วกัน"

เรื่องที่เซอชิงเตอมาหาเธอที่สถานีโทรทัศน์อยู่หลายครั้งคล้ายเป็นระเบิดที่ยังไม่ได้ตั้งเวลาไว้ ถึงแม้เธอจะไม่อยากไปสนใจมันก็ตาม แต่เหตุการณ์นี้ทำให้เธอหลับยากเหมือนช่วงก่อนหน้านี้

มันยากที่จะเอ่ยปาก อีกทั้งเธอก็ไม่อยากจะพูดถึงมันด้วย

เวินอีฝานคิดว่าขอเพียงชีวิตเป็นดังเช่นที่ผ่านมาก็พอแล้ว

เธอเพียงแต่อยากไปให้ไกล ไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้อีก ไม่อยากเจอพวกเขา อย่างไรก็ตามชีวิตนี้ก็ยังคงเป็นของเธอ ไม่มีใครจะมาส่งผลกระทบอะไรต่อเธอได้

พวกเขาไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับอะไรกับชีวิตเธอเลย

เวินอี่ฝานคิดแบบนีมาตลอดตั้งแต่อดีตจนกระทั่งถึงตอนนี้
 ทว่าข้อความจากจ้าวหยวนตงได้ทำลายความคิดเธอลงอย่างราบคาบ
 ในคำคืนหนึ่ง

ขณะที่เวินอี่ฝานเห็นข้อความ เดิมทีก็ไม่คิดจะคลิกเข้าไปอ่าน แต่พอ
 เหลือบเห็นคำว่า 'ผับ' เธอก็สัมผัสได้ถึงกลางร้ายขึ้นมาอย่างประหลาด เธอ
 ไม่รอให้ตัวเองใคร่ครวญแต่อย่างใด กดคลิกเข้าไปทันที

จ้าวหยวนตง : อาเจี้ยง ลูกคบกับแฟนที่เปิดผับเธอ แต่ทำไม
 ช่วงก่อนแม่ได้ยินจายาแล้วว่าลูกกำลังคบกับผู้จัดการของห้องอยู่ละ
 วันนี้ป่าใหญ่โทรมาหาแม่ ช่วงก่อนน้องชายเธอไปที่ผับของแฟนลูก บอกว่า
 แค่อยากจะแนะนำแฟนลูกให้พวกเพื่อนๆ เขารู้จัก แต่แฟนลูกไม่มีมารยาท
 เอาซะเลย แล้วยังเก็บค่าเหล้าซะแพง อาเจี้ยง ถ้าลูกจะมีแฟน ต้องดูแล
 ตัวเองให้ดีๆ นะ

เวินอี่ฝานจ้องข้อความนีอยู่นาน สมองเบลอบ้าง เธอไม่รู้ว่า
 เซอเยียนฉินกุเรื่องนี้ขึ้นมาเองหรือว่ามันเป็นเรื่องจริง ในเมื่อซังเหยียน
 ไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้เธอฟังเลย

ผ่านไปครู่ใหญ่เวินอี่ฝานก็วางมือถือลงแล้วลุกขึ้นเดินออกไปจากห้อง
 เวลาที่ซังเหยียนเพิ่งอาบน้ำเสร็จ กำลังนั่งเล่นเกมในมือถืออยู่บน
 โซฟา ผมเผ้ายังคงเปียกชื้น ผิวเขาดูซีดขาวอย่างเห็นได้ชัดภายใต้แสงไฟ
 สีหน้าเกียจคร้านและเอื่อยเฉื่อย คล้ายว่าเล่นเกมไปงั้นๆ เพื่อฆ่าเวลา

เวินอี่ฝานเดินไปนั่งลงข้างเขา

ซังเหยียนซ่อนตาขึ้น "นี่มันก็โหมงกี้ยามแล้ว ทำไมยังไม่นอนอีก"

"ซังเหยียน" เวินอี่ฝานมองเขา พยายามควบคุมน้ำเสียงให้สงบลงบ้าง
 "ได้ยินว่าผู้ชายคนนั้นที่เรียกตัวเองว่าเป็นหน้าของฉินเคยไปที่ผับนายไช่มั้ย"

มือของซังเหยียนชะงักลงทันที "ใครบอกเธอ"

"..."

เขาพูดมาเช่นนี้ก็เท่ากับยอมรับว่าเป็นความจริง

ในช่วงเวลานี้ความรู้สึกอับอายจนแทบจะแทรกแผ่นดินหนีได้กลิ่นกินเธอ
ลงไป ถึงขนาดที่เธอไม่ต้องถามอะไรเขาก็กินหน้าซ้ำยังเตาได้ว่าหลังจาก
เซอชิงเต๋อไปถึงคัมแล้วจะทำอะไรลงไปบ้าง

ก็คงจะไปขอเงินจากเขา โดยอ้างว่าเป็นน้ำของเธอ หรือไม่ก็โวยวาย
ไม่ยอมมาจ่ายเงิน ทำให้ซึ่งเหยียนต้องตกอยู่ในสถานการณ์ที่น่าอับอาย
ท่ามกลางสายตาลูกค้าคนอื่น ๆ

แต่เดิมเขาก็ไม่ควรมาพบเจอเรื่องแบบนี้

ทำไมเขาต้องมาเจอเรื่องแบบนี้ด้วย

ทำไมเขาต้องมาเจอเรื่องแบบนี้เพราะเธอ

ลำคอของเวินอีฝานพลันตีบตัน เธอรู้สึกจนคำพูดแล้วหลุบตกลง
จิกเสื้อผ้าตัวเองโดยไม่รู้ตัว ก่อนจะโผล่ออกไปเบา ๆ

"...ขอโทษด้วยนะ ฉันจะไปคุยกับพวกเขาเอง"

เมื่อซึ่งเหยียนสัมผัสได้ถึงอารมณ์ของเธอ เขาก็ขมวดคิ้ว โยนมือถือ
ไปข้างๆ ทันที หันหน้ามามองสีหน้าเธอแล้วเอ่ยอย่างลึกลับและงุนงง

"เวินชวงเจียง เธอจะมาขอโทษอะไรกัน"

เวินอีฝานสบตาเขาด้วยสีหน้าอึ้งๆ

"ลูกค้าที่มาคัม เดิมทีก็มีทั้งคนดีคนเลวปะปนกันไป เรื่องแบบนี้เกิดขึ้น
แทบทุกวัน" ยากนักที่ซึ่งเหยียนจะแสดงความใจเย็นออกมาบ้าง เขาอธิบาย
อย่างจริงจัง "ฉันไม่เคยใส่ใจกับเรื่องบ้าบอพวกนี้เลย เธอเข้าใจมั๊ย"

"..."

ระหว่างที่ใจลอย เวินอีฝานรู้สึกเหมือนตัวเองกลับไปสู่ช่วงหลังจาก
การถูกเชิญผู้ปกครอง คือนั่นลุงของเธอเวินเหลียงเสียนพาเธอกลับบ้าน
คำตำราของเซอเยียนฉินและเวินเหลียงเสียนก็เข้าครอบงำความคิดเธอ
อีกครั้ง วนเวียนไปมาอยู่ข้างหูเธอไม่ขาด

'ซวงเจี๋ยง หนูนี่คือจริงๆ เลยนะ'

'หนูจะหาเรื่องสบายใจมาให้พวกเราบ้างได้มั้ย'

'พวกเราไม่ได้มีหน้าที่ที่จะต้องดูแลหนูนะ'

'พวกเราแค่ต้องการให้หนูเชื่อฟังหน่อย อย่าทำอะไรออกนอกกลุ่มนอกลู่นอกทาง'
เวินอีฝาน

เธออย่าไปเพิ่มปัญหาให้คนอื่น

เธอจะไปเพิ่มปัญหาให้ใครไม่ได้อีกแล้วนะ

ไม่อย่างนั้นเธอจะโดนทิ้ง

หลังจากนั้นเธอกับเขาคุยอะไรกันอีก เวินอีฝานก็จำไม่ได้แล้ว จำได้เพียงว่าซิงเหยียนเหมือนจะปลอบใจเธออีก เธอก็พยายามอย่างที่สุดที่จะทำให้ตัวเองดูเหมือนปกติ

เวินอีฝานเล่นเกมเป็นเพื่อนซิงเหยียนด้านหนึ่ง จากนั้นก็อ้างว่าวงจิงกลับเข้ามาในห้อง

เวินอีฝานนั่งเหม่อลอยอยู่ในห้องครึ่งชั่วโมง แล้วเธอก็เปิดวีแชตส่งข้อความไปให้แม่หลังจากที่ไม่ได้ส่งไปเป็นเวลานาน

เวินอีฝาน : แม่ช่วยส่งเบอร์ของป้าใหญ่มาให้หนูด้วยค่ะ

อาจเป็นเพราะคิดไม่ถึงว่าจะได้ข้อความตอบ จ้าวหยวนตงเลยส่งข้อความกลับมาเร็วมาก อีกฝ่ายส่งเบอร์มือถือมาก่อน แล้วตามด้วยข้อความยาวเหยียด

เวินอีฝานไม่ได้อ่านข้อความนั้น เธอโทรหาเซอเยียนฉินทันที

เสียงรอสายดังเพียงสามครั้ง เซอเยียนฉินก็รับสาย เสียงใหญ่หนาดังมาจากปลายสาย

"ใครอะ"

เวินอี่ฝานเอ่ยขึ้นทันที "พวกคุณคิดจะทำอะไร"

"..." เธอเยียนฉินเงียบไปหลายวินาที จากนั้นก็คาดเดาด้วยความ
ลังเล "ซวงเจี๋ยง?"

"ฉันไม่สนว่าพวกคุณมาที่เมืองหนานอู่ทำไม" เวินอี่ฝานหลับตาลง
เอ่ยเน้นทีละคำ "ขอร้องกรรณาอย่าเอาฉันเข้าไปเกี่ยวข้องกับพวกคุณก็
ใช้ชีวิตของพวกคุณไป จะเป็นจะตายยังไงก็ไม่เกี่ยวอะไรกับฉัน"

หลังจากคิดตามทัน เธอเยียนฉินก็เอ่ยด้วยความไม่พอใจ "เด็กคนนี่นี่
พูดจาบ้าอะไรของเธอ พอโทรมาก็มาแข่งให้พวกเราตาย? เธอมาพูดจา
อย่างนี้มันสมควรแล้วหรือ!"

"ระหว่างพวกเราไม่มีอะไรต้องพูดกันอีก ถ้าน้องชายคุณมาก่อวณฉัน
และคนข้างกายฉันอีก" เวินอี่ฝานทำเป็นไม่ได้ยินที่อีกฝ่ายพูด เอ่ยต่อว่า
"ฉันจะรวบรวมหลักฐานและแจ้งตำรวจทันที"

"จะแจ้งตำรวจอีกแล้วใช่ไหม พวกเราไปทำอะไรให้ เธอถึงต้องแจ้งตำรวจ!"
น้ำเสียงของเธอเยียนฉินแข็งกร้าว "ฉันล่ะเสียใจจริงๆ ที่ตอนนั้นรับเธอมา
เลี้ยงดู เลี้ยงจนกลายเป็นจิ้งจอกตาขาว!"

"คุณเลี้ยงฉันมายังไง" เวินอี่ฝานเอ่ย "เลี้ยงแบบที่เวลาน้องชายคุณ
ขึ้นเตียงฉัน คุณก็ไม่ห้ามนะหรือ"

"..."

"ฉันไปทำอะไรให้พวกคุณ" ความรู้สึกเจ็บช้ำทั้งหมดในอดีต ความ
ทุกข์ระทมที่เก็บกดมาหลายปีล้วนระเบิดออกมาในเวลานี้ เธอพยายาม
ควบคุมเสียงตัวเอง เอ่ยอย่างชัดเจน "พวกคุณถึงต้องมาทำอย่างนี้กับฉัน"

เธอไม่ฟังพาใครทั้งนั้น เธอพยายามฟังพาดตนเองและใช้ชีวิตอย่าง
สงบสุข

เธอรู้สึกว่าตอนนี้ตัวเองก็มีชีวิตที่ดีกว่าแต่ก่อน เลยอยากจะลองคบหา
ดูใจกับเขา

ทำไมพวกคุณต้องก้าวเข้ามาในชีวิตฉันอีก

"เซอเยียนฉิน แต่ก่อนค่าค่าตัดของคุณ พ่อฉันก็เป็นคนออกให้ไม่ใช่เธอ" เวินอี่ฝานเอ่ย "ตอนพวกคุณจ่ายค่าเทอมของเงินหมิงไม่ไหว ไม่ใช่พ่อฉันหรือเธอที่เป็นคนออกตั้งค้ให้ ตอนเวินเหลียงเสียจะซื้อบ้าน เขาขาดเงินไปตั้งหลายหมื่น พ่อฉันก็เป็นคนช่วยไม่ใช่เธอ พ่อฉันไปทวงเงินจากพวกคุณหรือเปล่า ทำไมพวกคุณต้องทำกับฉันแบบนี้ ใครกันแน่ที่เป็นจิ้งจอกตาขาว"

ผ่านไปหลายวินาทีเซอเยียนฉินก็เอ่ยอย่างไม่รู้สิกรู้สาวอะไร "นั่นเป็นเพราะพ่อเธอยอมให้มาเองต่างหากละ"

"..."

"เธอไม่มอยากติดต่อกับพวกเราแล้ว? ได้" เซอเยียนฉินเอ่ย "ได้ยินมาว่าแฟนที่เธอคบอยู่ในตอนนี้รวยดี ถ้าเธอจะแต่งงานกับเขา ให้เขาจ่ายค่าสินสอดมาก่อนนะ ขอสักหลายแสนหยวน อีกอย่างน่าของเธอไปที่ผับของแฟนเธอยังต้องจ่ายเงินด้วยเธอ นี่มันหลักการบ้าบออะไรกัน"

เวินอี่ฝานรู้สิกว่าไรสาระ เธอตระหนักได้ว่าคำพูดเหล่านี้เหมาะสมกับคนอย่างเซอเยียนฉินแล้ว เธอจึงเอ่ยออกมาด้วยสีหน้าราบเรียบ น้ำเสียงนุ่มนวลที่สุด แต่คำพูดก็ดูโหดร้ายที่สุด

"เอาแต่มาคาดหวังในตัวฉัน คุณไม่ลองไปซื้อประกันให้ตัวเองดูละเพื่อเกิดอุบัติเหตุตายขึ้นมา"

"นี่! พูดยั่วอะไรของเธอเนีย!" เซอเยียนฉินตวาด "ถ้าเธอไม่ยอมให้เงินฉัน ฉันจะไปขอจากแม่เธอเองก็ได้!"

"คุณจะไปขอเงินจากใครก็ไม่เกี่ยวอะไรกับฉัน ฉันขอให้คุณไปเจอพ่อฉันเร็วหน่อยแล้วกันนะ" เวินอี่ฝานหัวเราะเสียงเย็น "ฉันจะพูดเป็นครั้งสุดท้าย ถ้าพวกคุณยังมาระรานคนข้างกายฉันอีก ฉันจะแจ้งตำรวจทันที"

เธอวางสายทันทีแล้วเพิ่มเบอร์นี้ลงในแบล็กลิสต์

ภายในห้องเงิบงันลงอีกครั้ง

ก่อนที่จะเจอจากกับคนพวกนี้ เวินอี่ฝานไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าตัวเองก็มีด้านนอ้อยู่เหมือนกัน เธอคิดแต่เพียงว่าต้องการจะระบายความอัดอั้นตันใจ

กับคนทางปลายสาย พอความเดือดดาลพลุ่งพล่านหายไป เธอก็รู้สึกได้ว่าตัวเองเหนื่อยกายเหนื่อยใจลึนดี ยิ่งนั่งเหม่ออยู่ที่เดิมพลางกำมือถือไว้

เธอไม่รู้ว่าที่ห่างไปเช่นนี้จะช่วยอะไรได้หรือไม่ คิดเพียงว่าตัวเองควรจะทำอะไรสักอย่าง

พอใจเย็นลง อีกความรู้สึกหนึ่งก็ค่อยๆ เข้ามาแทนที่ เธอนึกถึงซังเหยียนที่อยู่นอกห้องขึ้นมาอีกครั้ง การตระหนักถึงผลได้ผลเสียอย่างแรงกล้านั้นก็ปะทะเข้ามาในเวลาหนึ่ง

เธอควบคุมตนเองไม่ได้เลย จึงลุกขึ้นเดินออกไปจากห้องอีกครั้ง
แสงไฟในห้องรับแขกยังสว่างอยู่

ซังเหยียนนั่งอยู่บนโซฟาที่เดิม ดูเหมือนจะยังเล่นเกมอยู่ แต่ท่าทางกลับดูใจลอยอยู่บ้าง เมื่อหางตาเขาเหลือบมาเห็นเงาร่างเธอก็เลิกคิ้วน้อยๆ ถามขึ้นอีก

"ทำไม พวกเราเพิ่งเจอกันเองไม่ใช่เหรอ"

"..."

น้ำเสียงของเขาสบายๆ "วันหนึ่งเธอต้องเจอหน้าฉันก็ครั้งเนี่ย"

จมูกเธอพืดพืดเล็กน้อย ตอบอ้อมไปเบาๆ พอเดินไปตรงหน้าชายหนุ่ม เธอก็ยกขาก้าวขึ้นไปบนโซฟาแล้วข้ามไปนั่งบนตักเขา สบตาในระดับเดียวกัน

"เธอนี้เป็นจอมบังการจริงๆ เลยนะ" เธอมานั่งบดบังสายตาเขา ซังเหยียนหลุบตาลง เอ่ยเนิบๆ "เธอไม่ให้ฉันกินเหล้า ไม่ให้สูบบุหรี่ ไม่ให้กินน้ำเย็น ไม่ให้นอนตึก ตอนนี้อยู่แต่เกมก็ยังไม่ให้ฉันเล่นเหรอ"

เวินอีฝานจ้องเขาสักครู่

ซังเหยียนคว้าข้อมือเธอไว้แล้วลูบเบาๆ

ครู่ต่อมาจู่ๆ เวินอีฝานก็เกี่ยวคอเขาไว้ด้วยมืออีกข้างหนึ่ง แล้วจับริมฝีปากเขาเบาๆ ปลายลิ้นแทรกเข้าไปเกี่ยวกระหวัดกับลิ้นของเขา ท่าทางดูจะงะงะอยู่บ้าง

คล้ายว่ากำลังอยากจะยื่นยื่นอะไรบางอย่าง

เธอเป็นฝ่ายมอบกายให้เขาอย่างยินยอมพร้อมใจ ในเวลาตีตื่น
เช่นนี้จู่ๆ เธอก็มาก่อวอนสติเขาจนหลุดกระเจิง

ซึ่งเหยียนชงจ๊กไปเล็กน้อยแล้วปล่อยให้เธอจูบไป นัยน์ตาเขาค่อยๆ
เข้มขึ้น เขากดข้อมือเธอไว้บนแผ่นอกแล้วจูบตอบเธอไปตามแรงปรารถนา

ริมฝีปากของชายหนุ่มเจือไปด้วยลมหายใจอันบางเบา แรงจูบคล้ายจะ
จู่โจม ป่าเถื่อนถึงที่สุด เหมือนจะกลืนกินเธอลงไป แผงไปด้วยเสียงคล้ายจะ
เขมือบ

ภายในห้องที่เงียบงัน ความอึดอัดได้แผ่กระจายออกไป

คลุมเครืออย่างที่สุด

เขาตูดริมฝีปากเธอจนรู้สึกชา

เวินอู่ฝานสัมผัสได้ว่าปลายนิ้วของเขาเลื่อนจากท้ายทอยลงไปถึงแผ่นหลัง
และเอว แล้วหยุดอยู่ตรงชายเสื้อก่อนจะตีบคลานเข้าไปด้านใน

เธอพลันรู้สึกคันยุบยิบ

เวินอู่ฝานจับปลายลิ้นของเขาอย่างควบคุมความรู้สึกของตัวเองไม่ได้เลย

"ทำไม" ซึ่งเหยียนชงจ๊กมือออก ลมหายใจหนักหน่วงอยู่บ้าง แผง
รอยยิ้มไปในคำพูด "อยากกั๊ดฉั่นฉั่นเลือดออกอีกหรือ"

"..."

ผมและดวงตาของเขาดำขลับ ชายหนุ่มเชิดคางขึ้นเล็กน้อย ริมฝีปาก
แดงขึ้น ทุกคำพูดทุกท่วงท่าคล้ายกำลังหลอกล่อเธอให้ลุ่มหลง

"เวินชวงเจียง"

เวินอู่ฝานจ้องหน้าเขา เธอเหมือนจะกะพริบตา รู้สึกได้ว่าหัวใจตัวเอง
ว่างเปล่า หูเธอดับไม่ได้ยินอะไรเลย ความหวาดกลัวที่ไม่มีจุดสิ้นสุดแทบจะ
ล้อมรอบตัวเธอไว้ เธอรู้สึกเพียงว่าชายหนุ่มตรงหน้าคล้ายจะทอดทิ้งเธอใน
ชั่ววินาทีต่อมา

เธอเพียงอยากรั้งตัวเขาไว้ อยากจะเขยิบเข้าไปใกล้เขามากขึ้น

"อืม"

"เธอซื้อตัวฉันกลับมาแล้ว จะเอาแต่หนึ่งนั่งอยู่อย่างนี้ ไม่คิดจะทำอะไร
อย่างอื่นแล้วหรือ"

"..."

ปลายนิ้วของซังเหยียนสืบเสาะขึ้นไปด้านหลังของเธอ วนไปเวียนมาเบาๆ
เอ่ยด้วยน้ำเสียงยั่วเย้าและทะลอมเธอ

"เช่นให้ฉันปรนนิบัติเธอ?"

บทที่ 65

เธออยากแตะส่วนไหนของฉัน

เวินอีฝานเคยโพล่งฉายา 'ตัวท้อป' ออกมาโดยไม่ทันคิด ยังนึกว่า ซังเหยียนจะโมโห ในเมื่อคำนี้แฝงไปด้วยความหมายไม่ค่อยดี แต่เกินความ คาดหมาย ในทางกลับกันเขาทำท่าคล้ายจะพอใจ

ทุกครั้งที่เขาอยู่ต่อหน้าเธอจะสวมบทตัวท้อปได้อย่างรวดเร็ว

ขณะที่เอ่ยคำพูดนี้ ซังเหยียนจับมือเธอเลื่อนลงไปที่ด้านล่าง น้ำเสียง แหบพร่าเล็กน้อย

"เธोज้องฉันตาเป็นมันมานานแล้วไม่ใช่หรอ ก่อนหน้านี้เธอก็พยายาม คิดหาทุกวิถีทางที่จะเอาเปรียบฉัน..."

"..."

"ตอนนี้เธอมีอำนาจอยู่ในกำมือแล้วนี่" ซังเหยียนจูบริมฝีปากเธออีกครั้ง น้ำเสียงที่เอื่อยแฝงไปด้วยความเอือระเหยและอ้าอึ้งฟังไม่ชัด "แต่ทำไมเธอ ถึงเก็บกดแรงปรารถนาไว้ล่ะ"

ไม่รู้ว่าเธอตั้งใจฟังที่เขาพูดหรือเปล่า

เวินอีฝานเกี้ยวคอเขาแน่นขึ้น เธอเผยอปากโดยไม่รู้ตัว อยากจะ พุดอะไรบางอย่าง

ครู่ต่อมาริมฝีปากและลิ้นของเขาก็เคลื่อนเข้าไป ครั้งนี้อ่อนโยนลงบ้าง

เขาพรหมจูบเธอครั้งแล้วครั้งเล่า คล้ายกำลังยั่วเย้า แต่ก็ดูคล้ายกำลังล่อลวง
ค่อยๆ ไหลลื่นลงไปด้านล่าง

ไปตามคางและลำคอของเธอ ทำยที่สุดก็หยุดอยู่ที่ไหปลาร้า ทิ้งคราบน้ำ
อันแวววาวและน่าหลงใหลไว้ ตามมาด้วยรอยแดงคล้ายสีกุหลาบจุดแล้ว
จุดเล่า

เวินอีฝานค่อยๆ ใจลอยไป เธอเงยหน้าขึ้น นึกอะไรไม่ออกทั้งนั้น
เธอเพียงแต่อยากเข้าไปใกล้ชายหนุ่มตรงหน้าอีกครั้ง คิดเพียงจะทำตาม
ความต้องการของเขา เธอหวังว่าความกระหายจะช่วยลบล้างความวุ่นวายใจ
ของตัวเองให้หมดไปได้

ซังเหยียนซ่อนตาขึ้นสบตาเธออีกครั้ง จากนั้นเธอก็รู้สึกได้ว่ามือของ
ตัวเองถูกเขานำพาไปหยุดอยู่ที่หนึ่ง ดวงตาเขาดำลึบ ยกมุมปากขึ้น ไม่ปิดบัง
แรงปรารถนาในน้ำเสียงสักนิด

"เธออยากแตะส่วนไหนของฉัน"

"..."

บางส่วนของเขาก็แข็งตัวชูชันขึ้นมาเล็กน้อย

"ตรงนี้?"

เวินอีฝานจ้องหน้าเขาด้วยสีหน้าคล้ายจะแฉ่มขัด แต่ก็คล้ายจะงุนงง
ท่วงท่าของเธอเหมือนจะไม่ได้อยู่ในเรื่องกามารมณ์เลยสักนิด เหมือนจะ
เพียงอยากจะแสวงหาความสงบมากกว่า เธอเอ่ยเบาๆ

"ได้ทั้งนั้น"

ซังเหยียนชะงักไปเล็กน้อย

เธอจูบไปที่ลูกกระเดือกของเขา คล้ายว่าพร้อมใจจะมอบกายให้
"ได้ทั้งนั้น"

"..."

ซังเหยียนหลุบตาลงจ้องท่าทางของเธอ รวากับว่าในที่สุดก็สังเกตได้ว่า
เธอดูแปลกๆ ไป ลมหายใจของเขายังคงร้อนรุ่มเหลือเกิน แต่กลับไม่รุกต่อ

หยุดชะงักลงในทันใด

เวินอี่ฝานจวบลงไปเรื่อยๆ จากลูกกระต๊อ

ไม่รอให้เธอทำอย่างอื่นต่อ ซังเหยียนก็ล็อกศีรษะเธอไว้แล้วตกลงไปด้านหลังเบาๆ เพื่อให้เธอเงยหน้าขึ้น ทั้งสองคนสบตากัน

เวินอี่ฝานจ้องเขาที่อ้อๆ "มีอะไรหรือ"

"เวินซวงเจี๋ยง นี่มันเกิดอะไรขึ้น" แรงแปรารถนาในดวงตาเขายังไม่จางหายไป ซังเหยียนลูบมุมปากเธอเบาๆ เอ่ยไปเรื่อยเปื่อย "เล่าให้ฉันฟังสิ"

เวินอี่ฝานไม่ตอบ พึมพำว่า "ไม่ไปต่อหรือ"

"เธอคิดตั้งแต่เรื่องนี่จริงๆ หรือ แต่ทำไมฉันรู้สึกว่าคุณไม่มีสมาธิเลยอะ" ซังเหยียนสังเกตเห็นหน้าเธอ คล้ายจะถอนใจออกมา เริ่มถามว่า "อยู่ดีๆ ทำไมออกมาจากห้อง"

เวินอี่ฝานค่อยๆ ดึงสติกลับมา เธอแหม่มปากน้อยๆ ยังหายใจกระชั้นอยู่บ้าง "นอนไม่ค่อยหลับนะ"

ซังเหยียนเอ่ยถึงเรื่องเซอชิงเต้อ่ออีกครั้ง "เพราะเรื่องที่เธอเพิ่งพูดถึง?"

เวินอี่ฝานไม่พูดไม่จา คล้ายว่าจะขอมริบ

"..." ซังเหยียนยื่นมือไปหยิกแก้มเธอแรงอยู่บ้าง "ฉันบอกเธอแล้วไง เรื่องแค่นี้เอง ถ้าเธอไม่พูด ฉันก็เกือบลืมไปแล้วด้วยซ้ำ"

พอได้ยินเขาพูดอย่างนี้ เวินอี่ฝานก็จ้องหน้าเขา

"ยังมีเรื่องอื่นอีกหรือเปล่า"

เวินอี่ฝานส่ายหน้า

"เวินซวงเจี๋ยง ช่วงนี้เธอละเมอ..." คล้ายว่าในที่สุดก็อดไม่ไหว ซังเหยียนขมวดคิ้วเล็กน้อย เอ่ยอย่างเหน็บซ้ำ "บ่อยขึ้นนะ"

เวินอี่ฝานก้มหน้าลง เอ่ยอย่างสงบ "อาจเป็นเพราะช่วงนี้นอนน้อย"

"ถ้าเธอรู้สึกเหนื่อย ลางานสักสองสามวันสิ" ซังเหยียนเอ่ยถาม "ได้มั๊ย"

"...อืม"

"อีกสักกระยะหนึ่ง ฉันอาจจะต้องไปเมืองอื่นหอนะ น้องสาวฉันไม่กลับมา ตอนปิดเทอมภาคฤดูร้อน พ่อแม่ฉันก็ไม่วางใจ เลยให้ฉันไปเยี่ยมน้องหน่อย" ซังเหยียนก้มหน้าลงจับตึงหูของเธอ "ถ้าเธอเป็นอย่างนี้ ฉันจะไปได้อย่างไร"

"ฉันไม่เป็นไรจริงๆ" เวินอี่ฝานรู้สึกลึกลับๆ เลยหดคอกมาหน่อย "นายจะไปเมื่อไหร่ล่ะ"

"ปลายเดือนกรกฎาคม"

"ไปนานแค่ไหนอะ"

"หนึ่งอาทิตย์" ซังเหยียนยังคงจ้องหน้าเธอ เอ่ยเบาๆ "ถ้าไม่มีอะไรก็อาจจะกลับมาก่อน"

"นายไปอยู่เป็นเพื่อนจื่อจื่อก็ดีเหมือนกัน เธออยู่ที่ไหนคนเดียวก็น่าเป็นห่วงจริงๆ แหละ นายก็อย่าไปทะเลาะกับเธอล่ะ" ฝานไปเพียงชั่วครู่ก็เหมือนว่าท่าทางของเวินอี่ฝานจะกลับไปเป็นปกติ "ฉันพอถึงเวลานั้นฉันจะช่วยดูโรงแรมให้? ฉันน่าจะคุ้นกับทางโน้นมากกว่านายหน่อย"

สีหน้าซังเหยียนดูคลุมเครือ ฝานไปสักพักจึงรับคำ "โอเค"

ไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะการโทรศัพท์ในครั้งนั้นได้ผล หรือเป็นเพราะเธอคิดไปเอง หลังจากนั้นมาเวินอี่ฝานก็ไม่เห็นหน้าเซอชิงเต่อีก แล้วก็ไม่ได้ยินเพื่อนร่วมงานพูดถึงคนผู้นี้ด้วย

ในนี้แซตของจ้าวหยวนตงก็ไม่ได้พูดถึงเรื่องครอบครัวลู่ใหญ่อีก เมื่อคนพวกนั้นไม่มาตามราวีเธอ อารมณ์ของเธอก็ค่อยๆ กลับคืนเป็นปกติ

ต่อมาเวินอี่ฝานก็ติดต่อกับบริษัทเซลส์ขายรถผ่านทางวีแชตในบางครั้ง เดิมทีเธอเลือกรถไว้แล้ว เหลือเพียงแต่ไปจ่ายเงินและดำเนินการขึ้นตอนการซื้อ ทว่าจางซือเฉียวก็มาโน้มน้าวเธอ บอกว่าให้รอช่วงวันชาติ พอถึงเวลานั้นบริษัทก็จะจัดโปรโมชั่นอีก ราคาจะถูกลงไม่น้อย

เวินอี่ฝานถูกโน้มน้าวเสียจนรู้สึกว่่าที่เพื่อนพูดถึงฟังดูมีเหตุผลอยู่บ้าง

ท้ายที่สุดเลยคิดว่ารอไปอีกสองสามเดือนก็แล้วกัน

ด้วยเหตุนี้แผนที่ว่าไว้ว่าจะซื้อรถจึงถูกลื่อนออกไป

ส่วนซึ่งเหยียนก็ไม่ค่อยได้ออกความเห็นในเรื่องนี้ อีกทั้งไม่ได้แสดงความหงุดหงิดที่ต้องมารับเธอทุกวัน เพียงแต่พูดไปเรื่อยเปื่อยว่าถ้าเธอจะใช้รถก็ขับรถของเขาไปได้

จากการมาเยือนของช่วงที่ร้อนที่สุด อุณหภูมิในเมืองหนานอู่ก็สูงขึ้นเรื่อยๆ ปลายเดือนกรกฎาคมคล้ายว่าอุณหภูมิจะพุ่งสูงขึ้นถึงขีดสุด แสงอาทิตย์ร้อนแรง ไอความร้อนลอยสูงขึ้นจากพื้นปูนซีเมนต์ ทำให้คนยิ่งใจร้อนขึ้นบ้างด้วยเหตุนี้

เวินอีฝานได้รับสายด่วน แจ้งว่ามีร้านอาหารแพรนไฮส์ร้านหนึ่งทีสุขอนามัยไม่ได้มาตรฐาน ส่งผลให้ลูกค้าหลายคนมีอาการอาเจียนและท้องเสีย ได้รับผลกระทบค่อนข้างรุนแรง ขณะนี้สำนักงานกำกับอาหารและยาเข้าไปตรวจสอบแล้ว

หลังจากรวบรวมเอกสารเรียบร้อยแล้ว เวินอีฝานก็เบิกรถสัมภาษณ์กับทางสถานีโทรทัศน์ แล้วออกจากออฟฟิศไปกับฟู่จ้วง

ทว่าเพิ่งเดินออกจากตึก ฟู่จ้วงก็เกาหัว จู่ๆ ก็นึกเรื่องหนึ่งขึ้นได้ จึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่ค่อยดี

"พี่ ผมลืมหยิบมือถือมาด้วยอะครับ พี่รอผมอยู่ตรงนี้สักสองนาทีนะ ผมจะรีบไปรีบมาครับ"

"..." เวินอีฝานแบกอุปกรณ์อยู่ เอ่ยอย่างสนใจ "รีบไปเถอะ"

"ครับ!" ฟู่จ้วงวิ่งไปด้านในตึกกลางตะโกน "แป็บเดียวครับ!"

เวินอีฝานหยิบมือถือออกมาขณะยืนรออยู่ที่เดิม พอยืนนานเข้าก็รู้สึกว่าการพกอุปกรณ์ที่แบกไว้มันหนักอยู่บ้างจริงๆ เธอครุ่นคิดชั่วครู่แล้วก็ส่งข้อความไปหาฟู่จ้วง

เวินอีฝาน : พี่จะไปรอนายอยู่ในรถนะ

จากนั้นเธอก็ก้าวเท้าเดินไปทางลานจอดรถ

พอวินอี่ผ่านหาตำแหน่งรถเจอ ขณะกำลังจะเดินไปที่รถ จู่ๆ ก็มีคนมาตึงสายรัดกระเป๋าเป้ด้านหลัง เธอไม่ได้เตรียมป้องกันแต่อย่างใด เลยผละถอยตามแรงดึงไปสองสามก้าวแล้วรีบหันไปมองทันที

คล้ายประวัติศาสตร์จะซ้ำรอย

สายตาเธอปะทะเข้ากับใบหน้าของเซอซิงเตออย่างจัง คล้ายวิญญาณยังไม่ยอมไปหลุดไปเกิด

"ในที่สุดก็เจอเธอสักทีนะ" เซอซิงเตอแสร้งยิ้มอย่างกับอันธพาล เขาคลายมือออกตามท่าทีของเธอ "เธอนี้แน่นมากนะ ช่วงนี้น้ำมาทุกวันไม่เจอเธอเลยสักครั้ง เธอก็ไม่ต้องทำมาเป็นหลบหน้าอย่างนี้หรอก"

วินอี่ผ่านเงยหน้ามองกล้องวงจรปิด "ที่ฉันเคยบอกคุณไปยังไม่ชัดอีกเหรอ"

"เธอพูดอะไรของเธอเนี่ย" คราวนี้เซอซิงเตอชี้แจงถึงเจตนาการมาให้เธอฟังอีกครั้งอย่างชัดแจ้ง "ได้ จั๊นน้าก็จะพูดกับเธอให้ชัดนะ อยากรจะสลัดพวกเราให้หลุด ได้ เธอก็ให้เงินมาหมื่นหนึ่งสิ"

"..."

"น้ำมาเบิกค่าที่ถูกแฟนเธอขูดรีด ไม่อย่างนั้นก็อย่าหวังว่าใครจะมีความสุขไปได้"

วินอี่ผ่านทำเหมือนไม่ได้ยิน เธอไม่สนใจเขาแล้วเดินขึ้นหน้าต่อ

บางทีอาจเป็นเพราะเซอซิงเตอรู้อีกว่าเธอเห็นตัวเองเป็นอากาศธาตุเลยยิ่งเดือดดาลมากขึ้นคล้ายว่าหมดความอดทน สีหน้าดูโหดเหี้ยมขึ้นหลายส่วน เขากระซอกกระเป่าข้างตัวเธอมาทันที

"แม่งเอ๊ย! น้ำไว้หน้าเธอแล้วนะ ไอ้แฟนบ้าของเธอมันทำให้หน้าเสียหน้า! แล้วเธอยังมากล้าชกสีหน้าใส่น้ำอีกเหรอ!"

กระเป๋าของวินอี่ผ่านถูกเขาดึงไปอยู่ในมือ

จากนั้นเซอซิงเตอก็ผลักเธออย่างแรงที่หนึ่ง ระบายอารมณ์ออกมา

อย่างบ้าคลั่ง

"นั่งร่าน! เกาะคนรวยแล้ววิเศษวิโสหนักเธอ!"

เวินอีฝานผงะถอยไปอย่างควบคุมไม่อยู่ พุ่มไม้ด้านข้างที่มีกิ่งไม้สองสามกิ่งยื่นออกมาไม่เป็นระเบียบจึงชวนโดนต้นขาของเธอจนเกิตรอยแผลสองสามรอยอย่างเห็นได้ชัด เธอแอบร้องไห้อีด้วยความเจ็บ พยายามฝืนยั้นให้มันแล้วมองลงไป

...เห็นแผลที่ต้นขาตัวเองเริ่มมีเลือดไหลออกมา

ดูเหมือนว่าเซอชิงเต๋อยังอยากเดินเข้ามาหาเธออีก

จึงหะนั้นฟูจ้วงก็กลับมาจากการไปหยิบมือถือ พอเห็นเหตุการณ์เขาก็ตะลึงไปเล็กน้อย ตามมาด้วยความเดือดดาลอย่างที่สุด

"เฮ้ย! จะทำอะไรนะ!"

เพราะมีคนอื่นปรากฏตัวขึ้น เซอชิงเต๋อก็คล้ายจะตั้งสติกลับมาได้ เขาร้องหือพาลงถลึงตาอย่างโหดเหี้ยมใส่เวินอีฝานแวบหนึ่ง แล้วกำลังจะเดินจากไปพร้อมกระเป๋าของเธอ

ฟูจ้วงยื่นแขนไปขวางอีกฝ่ายไว้พาลงโทรแจ้งตำรวจ อดที่จะสบถออกมาไม่ได้ "แกมาขโมย ทำร้ายคนอื่น แล้วยังหน้าด้านอีก? รอไปนอนในคุกแล้วกัน ไอ้โง่!"

เซอชิงเต๋อตะคอกกลับ "มึงสิที่จะต้องไปนอนในคุก! กูแค่หยิบกระเป๋าของหลานสาว ขโมยของตรงไหนกัน!"

"ฟูจ้วง รอให้ตำรวจมาจัดการแล้วกัน" เวินอีฝานเดินเข้ามา คล้ายเธอจะไม่รู้สึกเจ็บ "มึงล่องวงจรถิปอยู่ ไม่ต้องกลัวหรอกว่าเขาจะหนี"

"..."

เซอชิงเต๋อวิ่งไปเล็กน้อย เพิ่งมาสังเกตเห็นกล็องวงจรถิปเอาตอนนี้ เขาจึงตื่นตระหนกเล็กน้อย แต่ยังคงฝืนยิ้มอย่างได้ใจ

"กระเป๋าในมือกูก็ไม่ใช่ของใครอื่น มึงคิดว่าแจ้งตำรวจแล้วจะช่วยอะไรได้หรือ มึงดูเอาเองแล้วกันว่าตำรวจจะมีเวลามายุ่งเรื่องจับจ๊อยแบบนี้"

หรือเปล่า"

"ได้" เวินอีฟานจ้องเขา เอ่ยด้วยสีหน้าเย็นชา "ฉันกำลังรอดูอยู่"

เนื่องจากเหตุการณ์นี้ การรายงานข่าวของวินอีฟานจึงถูกส่งต่อไปให้เพื่อนร่วมงานอีกคนหนึ่ง ส่วนเธอขอลางานครึ่งวันแล้วไปที่สถานีตำรวจพร้อมกับตำรวจที่มายังที่เกิดเหตุ หลังจากหัวหน้าปลบใจเธออย่างห้วงใยไม่กี่ประโยค ยังส่งฟู่วังให้มาติดตามข่าวนี้ตามหน้าที่ด้วย

วินอีฟานไปทำแผลที่โรงพยาบาลก่อน แล้วค่อยไปให้ปากคำที่สถานีตำรวจ

ผ่านไปไม่นานพอเธอเขียนฉันทราบโทรศัพท์ที่กริบมา ครั้นเหลือบเห็นวินอีฟานก็เข้าใจสถานการณ์ทันที

"คุณตำรวจคะ คุณสอบสวนยังไ้กัน นี่ขโมยของที่ไหน"

เธอเขียนฉันทะลุขมระย้ามาก ตำรวจตอบกลับด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด "ทำไมจะไม่ใช่ มีทั้งพยานบุคคลและหลักฐาน ลงบันทึกไว้แล้วด้วย"

"พวกเราเป็นญาติกันนะ! คนนี้เป็นหลานสาวของฉันเอง!" เธอเขียนฉันทืดอดพล่าน "คุณไม่มีครอบครัวหรือ หยิบของของคนในครอบครัวก็ถือว่าขโมย?"

ตำรวจขมวดคิ้ว "คุณพูดจาอะไรระวังด้วย!"

วินอีฟานไม่ได้รับผลกระทบสักนิด เธอมองตำรวจที่อยู่ตรงหน้าด้วยสีหน้าเรียบเฉย อธิบายอย่างสงบนิ่งที่สุด

"คนนี่คือป้าสะใภ้ใหญ่ค่ะ แต่ว่าฉันไม่ค่อยสนิทกับพวกเขา"

"..."

"อีกอย่าง..." วินอีฟานชะงักไปชั่วครู่แล้วค่อยเอ่ยต่อ "เธอชิงเต๋อเริ่มมาก่อนฉันนานแล้วค่ะ ไม่ทราบว่าจะลงบันทึกไปด้วยกันเลยได้มั้ยะคะ ไปตรวจสอบจากกล้องวงจรปิดที่หน้าสถานีโทรศัพท์นี้ได้ค่ะ"

พอให้ปากคำเสร็จ หลังจากให้ความร่วมมือในการดำเนินการตามขั้นตอน

ต่างๆ เวนอีฝานก็กลับบ้านเลย เดิมทีเธออยากอาบน้ำ แต่ก็กลัวว่าแผลที่ต้นขาจะโดนน้ำ จึงแค่สระผมแล้วใช้ผ้าขนหนูเช็ดตัว

เวนอีฝานสังเกตเห็นแผลตรงต้นขาอันน่าสยดสยอง หลังจากททายาแล้วก็สวมกางเกงขายาว

หลังออกมาจากห้องน้ำเธอก็นอนลงบนเตียงแล้วส่งข้อความหาซังเหยียน บอกเขาว่าตัวเองกลับถึงบ้านแล้ว

พอนึกได้ว่าพรุ่งนี้ซังเหยียนจะต้องเดินทางไปเมืองอีเหอ เวนอีฝานจึงเปิดแอปฯ ช่วยเขาหาโรงแรม ดูไปดูมาก็รู้สึกง่วงอยู่บ้าง ในขณะที่กำลังจะหลับเธอก็ได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวตรงทางเข้า

เวนอีฝานลืมตาขึ้นทันที เธอสังเกตเห็นร่องรอยการนอนกรนกับซังเหยียน แต่ก็ยังคงตัดสินใจลุกขึ้นเดินออกไปนอกห้อง

เพิ่งเดินไปถึงห้องรับแขกเธอก็ได้สบตากับชายหนุ่ม

ซังเหยียนเลิกคิ้วทันที "วันนี้ทำไมเลิกงานเร็วจัง"

"อืม" เวนอีฝานนั่งลงบนโซฟา "สัมภาษณ์เสร็จก็ไม่มีงานอะไรเลย กลับบ้านนะ"

ซังเหยียนเปลี่ยนมาใส่รองเท้าแตะเดินเข้ามา สายตาเขาเคลื่อนไหวลงด้านล่าง เห็นเธอใส่กางเกงขายาว เขานั่งลงข้างเธอแล้วจึงถามไปเรื่อยเปื่อย "หน้าร้อนอย่างนี้ อยู่บ้านทำไมยังต้องใส่กางเกงขายาวด้วยล่ะ"

เวนอีฝานหลุบตาลง โทกไปทันที "เมเนส์มานะ ตากแอร์แล้วรู้สึกหนาวนิดหน่อย"

พอได้ยินคำตอบนี้ซังเหยียนก็นึกย้อนไปครู่หนึ่ง "เดือนนี้มาเร็ว?"

"..." เวนอีฝานอึ้งไปก่อนจะพิมพ์ตอบ "อ้อ ใช่ มาไม่ค่อยตรงนะ"

"งั้นคืนนี้อย่าเปิดแอร์นอนเลย" ซังเหยียนไม่ได้สงสัยอะไร ดึงหมอนเข้ามาในอ้อมกอดตามเคย แล้วยื่นมือไปลูบท้องน้อยของเธอ "ปวดท้องมั้ย"

เวนอีฝานจ้องหน้าเขา จู่ๆ ก็รู้สึกพูดไม่ค่อยออกเลยเปลี่ยนเรื่อง "พรุ่งนี้นายจะไปเมืองอีเหอไม่ใช่เหรอ ไปจัดกระเป๋าก่อนเถอะ"

ซังเหยียนยิ้มๆ "มีอะไรจะต้องจัดล่ะ"

"พรุ่งนี้เครื่องบินออกสองทุ่มครึ่ง" เวินอีฝานเริ่มวางแผนอย่างจริงจัง "งั้นหลังจากนายเลิกงานก็มารับฉันที่สถานีโทรทัศน์ แล้วฉันค่อยขับไปส่งนายที่สนามบิน แล้วค่อยขับกลับ?"

"โอเค" ซังเหยียนก้มหน้าลง ฝ่ามืออันอบอุ่นแนบอยู่กับท้องน้อยของเธอ เขาเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจอะไร "อีกเดี๋ยวฉันต้มซุบน้ำตาลทรายแดงให้เธอดีกว่า กินเสร็จแล้วค่อยนอน"

เวินอีฝานหลบสายตาเขา "ไม่ต้องหรอก"

"ไม่ต้องอะไรกัน" ซังเหยียนเอ่ยอย่างเนือยๆ "ฉันไม่อยากให้เธอปวดท้องกลางดึกแล้วมากวนเวลาฉันนอน"

"..."

ช่วงบ่ายวันต่อมา

ซังเหยียนเดินออกจากห้องทำงานเพื่อมาเข้าห้องน้ำ เขาเพิ่งรดซิปกางเกงลงก็มีคนมายืนอยู่ที่โถปัสสาวะด้านข้าง เอ่ยทักทายเขาอย่างสนิทสนมเหลือเกิน

"ซังเหยียน นายก็มาเข้าห้องน้ำเหมือนกันหรือ"

"..." ซังเหยียนหันไปมองก็เห็นเซียงหล่าง "นายมีธุระหรือ"

"ก็ไม่ได้เจอกันตั้งนาน แคทักทายเฉยๆ นะ" เซียงหล่างชวนคุยไปเรื่อยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "พูดไปพูดมา ถึงพวกเราจะอยู่บริษัทเดียวกัน แต่ก็ไม่ได้เจอกันกันแค่นี้ก็ครึ่งเอง"

ซังเหยียนคร้านจะไปสนใจอีกฝ่าย

เซียงหล่างก็ไม่ได้แคร์กับท่าทีของเขา เพียงแต่รู้สึกอึดใจ "ทำไมนายถึงชอบทำท่าแบบนี้ใส่ฉันนะ ตั้งแต่ตอน ม.ปลาย ละ"

ซังเหยียนเหลือบมองอีกฝ่าย เอ่ยคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม "ก็ฉันเห็นหน้านายแล้วรู้สึกไม่ถูกชะตานั้น"

"..."

อธิบายเสร็จซังเหยียนก็หมุนตัวเดินไปทางอ่างล้างมือ

"นายไม่ต้องทำแบบนี้ก็ได้ปะ ฉันกับอู่ฝานเป็นแค่เพื่อนกัน นายเอาแต่พุ่งเข้ามาที่ฉันนานแค่ไหนแล้วเนี่ย" เซียงหล่างเดินตามมา พอพูดถึงเรื่องนี้ ก็นึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ "จริงสิ ก่อนหน้านี้ที่ฉันเคยบอกว่าฉันนัดกับอู่ฝานว่าจะไปเรียนที่มหา'ลัยอู่เหอ ฉันก็เรื่องขึ้นมาเองนะ"

พอได้ฟัง ซังเหยียนก็ค่อยๆ ซ้อนตาขึ้น

"ตอนนั้นฉันคงใจจะทำให้นายไม่สบายอารมณ์นะ แต่พอเห็นนายไม่มีปฏิกิริยาอะไรก็รู้สึกว่ามันก็ไม่สนุกเลย แต่มันก็ผ่านมานานแล้ว คงไม่ต้องทำโทษให้กินเหล้าแล้วมั้ง" เซียงหล่างเปิดก๊อกน้ำ เอ่ยยิ้มๆ "นายอย่าไปพาลโกรธอู่ฝานเพราะเรื่องนี้นะ"

ซังเหยียนร้องหือเสียงหนึ่ง

เซียงหล่างมองเขาด้วยความสนใจใคร่รู้ ทอดถอนใจอยู่บ้างที่ผ่านมามากหลายปีแล้ว ในที่สุดพวกเขาสองคนก็ได้คบกัน

"บอกตามตรงนะ ก่อนหน้านี้ฉันคิดมาตลอดว่านายเป็นคนที่ไม่มีโอกาสจีบอู่ฝานติดมากที่สุด"

"..."

"แต่ว่าโชคก็ไม่เข้าข้างนายเลย" เซียงหล่างเอ่ยไปเรื่อย "ฉันคิดว่าถ้าไม่ใช่เพราะอู่ฝานจะต้องย้ายไปอยู่เมืองเป่ย์อวี่กับลุงใหญ่ นายและเธอก็ได้คบกันนานแล้วละ"

ซังเหยียนจ้องอีกฝ่ายหนึ่ง "ลุงใหญ่?"

"ก็ไชน่าสิ"

"เธอไม่ได้อยู่บ้านคุณย่าเหรอ"

"ไม่ใช่ ตอนแรกเธออยู่บ้านคุณย่าสักกระยะหนึ่ง ต่อมาก็อยู่บ้านลุงใหญ่มาตลอด" เซียงหล่างอาจจะรู้สึกว่าชวนคุยมานานแล้ว ก็เลยไม่ได้คุยต่อแล้วเขาก็เดินออกไป "ฉันไปทำงานละ"

ซังเหยียนยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิม เขาหลุบตาลง ไม่รู้ว่ากำลังคิดอะไรอยู่

พอถึงเวลาหกโมง ซังเหยียนก็ออกจากบริษัทตรงเวลาแล้วขับรถไปยัง สถานีโทรทัศน์หนานอู่ เขาจอดรถไว้ที่หนึ่ง ลดระดับหน้าต่างลงแล้วส่งข้อความ ไปบอกเวินอี่ฝานว่าถึงแล้ว

เวินอี่ฝานตอบอย่างรวดเร็ว

เวินอี่ฝาน : จะลงไปเดี๋ยวนี้ละ นายรอแป๊บหนึ่งนะ

ซังเหยียนเคาะปลายนิ้วที่ขอบหน้าต่าง ยังคงครุ่นคิดถึงเรื่อง ที่ เชียงหล่างพูดมาเมื่อครู่ก็เลยใจลอยไปบ้าง

ตอนเย็นอยู่ชั้น ม.ปลาย เวินอี่ฝานพักอยู่ที่บ้านลุงใหญ่ แต่เธอกลับ บอกเขาว่าอยู่บ้านคุณย่ามาตลอด น้ำคนนั้นเป็นน้องชายของป้าใหญ่ วันที่ ประกาศผลสอบเข้ามหาวิทยาลัย เขาไปหาเธอที่เมืองเป่ยอวี่ก็เห็นน้ำคนนี้ กำลังเกาะเกาะเธออยู่

เธอบอกว่าตัวเองไม่รู้จักคนคนนี้

พอนำมารวมเข้ากับอารมณ์ของเธอในช่วงนี้หลังจากที่เจอผู้ชายคนนั้น

ซังเหยียนค่อยๆ เม้มปากจนเป็นเส้นตรง การคาดเดาบางอย่างค่อยๆ ผุดขึ้นมาในความคิด เขาไม่อยากจะเชื่อเลย และไม่กล้านึกถึงมันอีก เลย หันหน้าไปพลางหยิบบุหรี่ เฟิงหยิบออกมามวนหนึ่ง จู่ๆ เขาก็ได้ยินว่า มีคนเรียก

"พี่ซังเหยียน!"

พอได้ยินซังเหยียนก็มองไป จึงสบเข้ากับดวงตากกลมโตของฟู่จ้วง ฟู่จ้วงเดินมาเกาะที่หน้าต่าง ทำตัวสนิทสนมเหลือเกิน "พี่มารับพี่อี่ฝาน เหนือครับ"

ซังเหยียนเจอเด็กหนุ่มคนนี้มีมาหลายครั้งแล้ว คราวนี้เขาไม่มีอารมณ์ จะคุยด้วย เพียงแต่พยักหน้า

"พี่เป็นแฟนที่ยอดเยี่ยมที่สุดในโลกเลย" ฟู่จ้วงเอื้อมมือไปตบไหล่เขา

ปลอบใจว่า "แต่ว่าช่วงนี้พี่น่าจะไม่ต้องกังวลแล้วละ ผู้ชายโรคจิตคนนั้นตอนนี้ถูกกักตัวอยู่ที่สถานีตำรวจ ช่วงนี้ไม่น่าจะมีเรื่องอะไรแล้วละครับ"

"..." ซังเหยียนหันหน้าไป จีบประเด็นได้สี่คำ "ผู้ชายโรคจิต?"

"ใช่พี่ หยาบคายและน่ารังเกียจมาก แต่ที่เขาพูดออกมาผมฟังแล้วโมโหสุดๆ อะ" พู่วังยี้พูดยิ่งเดือดดาล เสียงดังขึ้นมาหน่อย "เขาพูดอยู่ตลอดว่าพี่อึฝานเป็นหลานสาวหรืออะไรนี่แหละ ช่วงนี้ก็ชอบมาก่อวานเธอที่สถานีโทรทัศน์ เมื่อวานก็มาหาเรื่องจนถึงขั้นไปสถานีตำรวจ"

ซังเหยียนถามเสียงเบาลง "สถานีตำรวจเหรอ"

พู่วังพยักหน้า "เขายังผลักพี่อึฝานด้วย โดนก๊งไม้บดที่ขา เลือดไหลออกมาเยอะเหมือนกัน มองแล้วคงเจ็บน่าดู"

เล่ามาตั้งนาน พู่วังจึงเพิ่งนึกได้ เขาแปลกใจอยู่บ้าง "พี่ซังเหยียน พี่ไม่รู้เหรอครับ พี่อึฝานไม่ได้เล่าให้พี่ฟังเหรอ"

ซังเหยียนหมุนหูหรี้นมือเล่น เจียบไปหลายวินาที

"เล่าแล้ว"

เวินอี่ฝานกลัวว่าจะทำให้ซังเหยียนตกเครื่องบิน พอได้รับข้อความจากเขาแล้วเธอก็ไม่กล้าอึดอาตยิตยาด เมื่อเดินออกมาจากตึกก็เห็นรถของซังเหยียนที่จอดในที่ที่คุ้นเคย หลังจากขึ้นไปนั่งข้างคนขับก็ถามขึ้น

"จะให้ฉันขับไปมั้ย"

"ไม่ต้อง"

ชายหนุ่มไม่พูดอะไรอีก ออกรถในทันที

เวินอี่ฝานพยักหน้า ก้มหน้าลงไปควานหามือถือพลางเอ่ยขึ้นว่า "จริงสิ เมื่อวานฉันช่วยนายเลือกโรงแรมไว้หลายที่ อยู่แถวๆ มหาลัยอี่เหอทั้งนั้น ตอนนี้เป็นช่วงปิดเทอมภาคฤดูร้อน โรงแรมทางนั้นเลยมีห้องว่างเยอะ ไม่ต้องรีบจอง อีกเดี๋ยวนายลองดูว่าชอบโรงแรมไหนมากกว่า ฉันค่อยจองให้นายนะ?"

ซังเหยียนตอบอิม

เวินอี่ฝานสังเกตเห็นว่าเขาพูดน้อย เธอเลยหันหน้าไป กำลังจะเอ่ยปาก
จู่ๆ ก็พบว่าเหมือนเขาจะขับมาผิดทาง จึงเอ่ยอย่างลั้งเล

"นายขับผิดทางหรือเปล่า ตอนนี้นำพวกเราจะไปสนามบินนะ ทางนี้
เป็นทางกลับบ้านนี่"

ซังเหยียนมองตรงไปข้างหน้า เอ่ยด้วยน้ำเสียงค่อนข้างเย็นชา "กลับบ้าน
ก่อน"

"..." เวินอี่ฝานไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ถามด้วยความลั้งเล "นายลืมของ
ไว้หรือ"

ซังเหยียนก็ตอบอิมอย่างขอไปที

เธอเหลือบมองเวลา "นั่นพวกเราต้องรีบหน่อยนะ ฉันทักไลน์นายจะ
ตกเครื่องบิน"

น่าแปลกมาก เวินอี่ฝานรู้สึกว่าการที่ความกดอากาศในรถต่ำมาก
เธอรู้สึกไม่สบายใจเลย หนึ่งตาขาวกระตุกอยู่ตลอดเวลา จึงอดถามไม่ได้

"วันนี้นายอารมณ์ไม่ดีหรือ"

ซังเหยียนยังคงไม่พูดไม่จา

เวินอี่ฝานถามต่อ "มีอะไรหรือ"

เธอเห็นเขายังคงเงยบกริบก็เลยเล่าเรื่องสนุกให้ฟัง หวังว่าจะทำให้อีกฝ่าย
อารมณ์ดีขึ้นบ้าง เมื่อเห็นเขายังไม่เอ่ยปากจึงค่อยๆ หยุดปาก

เธอยังกังวลอยู่บ้าง แล้วยังรู้สึกเหมือนพายุกำลังตั้งเค้า

ซังเหยียนขับมาจนถึงลานจอดรถใต้ดินของซังตูฮวาเฉิง

หลังลงจากรถเขาก็จูงมือเวินอี่ฝานเดินไปทางลิฟต์ เธอจ้องใบหน้า
ด้านข้างของเขา ไม่รู้ว่าทำไมถึงสัมผัสได้ถึงกลางร้าย แต่กลับไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

เธอพยายามเอ่ยปลอบใจไม่กี่ประโยคเพื่อให้เขาเบิกบานขึ้นบ้าง

ซังเหยียนก็ตอบรับ แต่น้ำเสียงไม่เหมือนกับที่ผ่านมาเลย เขาทำท่าทาง
เย็นชาอย่างที่สุดมาตลอดทาง คล้ายว่าแค้นคำไปเฉยๆ เพราะไม่อยากให้

เธอดี๊ด แต่ในความเป็นจริงดูท่าเขาไม่อยากจะพูดอะไรเลย

พอขึ้นไปถึงชั้นลิฟท์ หังเหยียนก็หยิบกุญแจมาเปิดประตู
ทั้งสองคนเดินเข้าไป

เวินอี่ฝานยืนอยู่ตรงทางเข้า ไม่คิดที่จะถอดรองเท้า "จ้่นนายรีบไปเอา..."

ไม่รอให้เธอพูดจบ หังเหยียนก็อุ้มเธอขึ้นมานั่งบนตุ้รองเท้า มองเธอ
ด้วยสีหน้าเรียบเฉย คล้ายว่าอยากยืนอยู่นะไรบางอย่าง เขาถลกขากางเกง
ของเธอขึ้นทันที

"..." สีหน้าของเวินอี่ฝานแข็งทื่อไป

ในช่วงพริบตานั้นด้วยท่าทีของเขา เธอก็พลันเข้าใจถึงสาเหตุที่ทำให้เขา
อารมณ์เสีย

เวินอี่ฝานทำท่าห้ามเขาในทันที

หังเหยียนตอบสนองอย่างว่องไว ไม่ใส่ใจกับการต่อต้านเพียงเล็กน้อย
ของเธอ เขาใช้มือเดียวล็อกมือทั้งสองข้างของเธอไว้ พยายามจะถลก
ขากางเกงขึ้นไปอีกจนถึงบริเวณขาหนีบ

เขาเธอขานเนียนเกลี้ยงเกลา ไม่มีรอยแผลสักรอย

หังเหยียนชะงักไป ซ้อนตาขึ้นมองเธอแวบหนึ่งแล้วเริ่มถลกขากางเกง
อีกข้างอย่างเงิบกริบ

เวินอี่ฝานจึงร้อนใจขึ้นมาจริงๆ แต่กลับสู้แรงเขาไม่ได้

"หังเหยียน!"

เพิ่งถลกขึ้นมาถึงต้นขา หังเหยียนก็เห็นรอยแผลหลายรอยอย่างชัดเจน
ยังไม่แตกสะเก็ด มีหลายรอยที่ยังเลือดไหลซิบๆ บวมแดง มองดูแล้วน่าตกตะลึง
อย่างที่สุด

ชั่ววินาทีนี้ไฟโทสะของหังเหยียนเหมือนเพิ่งจุดติดในที่สุด

เขาหลับตาลง ถามพลาจรรงับไฟโทสะไว้ "ไปโดนอะไรมา"

บทที่ 66

หญิงสาวที่เขาชอบมาหลายปี

ตลอดทางตั้งแต่ออกจากตึกมาจนถึงบ้าน อารมณ์ของซังเหยียนดูแปลกเหลือเกิน หลังจากเข้าบ้านแล้วทำที่ทุกอย่างของเขาก็คล้ายมีเป้าหมายชัดเจน เห็นชัดว่าคงรู้เรื่องนี้มาจากปากใครเข้า

เวินอีฝานก้มหน้าลงมองบาดแผลบนขาตามที่เขาพูด หยุดต่อตัวในทันที "ก็แค่โดนผลึกนะ แล้วกิ้งไม้บาดเอา ไม่รุนแรงอะไรหรอก ฉันทายาแล้วเดี๋ยวก็หาย"

พอเธอพูดออกไป ภายในบ้านก็เงียบงัน

เวินอีฝานเลียมุมปาก รู้สึกทำตัวไม่ถูกอยู่บ้าง เลยซ้อนตาขึ้นสบตาซังเหยียนอีกครั้ง สีหน้าเขาไร้คลื่นอารมณ์ราวกับกำลังรอคอย รอให้เธอพูดต่อ

ชะงักค้างกันไปอีกสักครู่

ดูเหมือนซังเหยียนจะหมดความอดทน "เธอพูดจบแล้ว?"

"..."

"ใครผลึกเธอ"

เวินอีฝานตอบตามตรง "...ก็ผู้ชายคนนั้นที่เรียกตัวเองว่า 'น่านะ'"

ซังเหยียนถามคำถามหนึ่งและต่อด้วยอีกคำถาม "น่านแค่ไหนแล้ว"

"หา?"

"เขามาทักกวนเรอนานแค่ไหนแล้ว"

"..." เวนอี่ฝานตอบไปโดยอัตโนมัติ "เขาไม่ได้มาก่อกวน"

ชายหนุ่มทำเหมือนไม่ได้ยินที่เธอปฏิเสธ เอ่ยต่อว่า "ตั้งแต่คราวที่แล้ว
ที่เขามาเกาะเกาะเธอที่จายัน? หรือก่อนหน้านั้นอีก"

"ไม่ใช่ ฉันก็ไม่ค่อยได้เจอเขา ก่อนหน้านั้นฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขามาอยู่
เมืองหนานอู่" เวนอี่ฝานอธิบาย "แล้วช่วงนี้ก็ไม่มี..."

"ช่วงนี้?" ซังเหยียนซัดจิ้งหวะเธอ เอ่ยเน้นอย่างชัดเจน "เพราะฉะนั้น
มันนานแค่ไหนแล้ว"

"..."

"เวนอี่ฝาน ช่วงนี้ฉันบอกเธอว่า..." ซังเหยียนโกรธจัดจนหัวเราะออกมา
"ถ้ามีเรื่องอะไรก็คุยกับฉันได้นะ" ก็ครั้งแล้ว"

เมื่อได้ยินเขาเรียกเธอด้วยชื่อจริงอีกครั้งหลังจากที่ไม่ได้ยินมานาน
เวนอี่ฝานก็ออกไปเล็กน้อย เธอขยับปาก จู่ๆ ก็รู้สึกไม่กล้าพูดอยู่บ้าง ผ่านไป
ครู่ใหญ่จึงพิมพ์ออกมา

"ขอโทษนะ"

ซังเหยียนมองเธอ

"ฉันแค่คิดว่าไม่อยากจะให้เรื่องนี้มากระทบถึงความสัมพันธ์ของเรา
สองคน" เวนอี่ฝานเอ่ย "แล้วฉันก็ได้คิดว่ามันเป็นเรื่องใหญ่อะไร เป็นเรื่อง
ที่ฉันแก้ไขเองได้"

"ไม่คิดว่าเป็นเรื่องใหญ่" ซังเหยียนพูดซ้ำคำพูดของเธอขึ้นมอลอยๆ
น้ำเสียงไม่หลงเหลือความมอบอู่อยู่เลย "แล้วอะไรถึงเป็นเรื่องใหญ่"

เวนอี่ฝานตอบไม่ได้

"จะต้องให้ฉันถามประโยคหนึ่ง เธอถึงตอบประโยคหนึ่งเธอ" ซังเหยียน
จ้องหน้าเธอ น้ำเสียงเย็นเยียบและแข็งกร้าว "ถ้าเกิดอะไรขึ้นมาจริง สำหรับ
เธอแล้วก็ไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่อะไร เป็นแบบนี้ใช้มั๊ย"

"..."

"เวินอีฝาน" ลูกกระต๊อของเขาขยับขึ้นลงไปมา "เธอนึกถึงความรู้สึกของฉันบ้างมั๊ย"

เขารู้สึกว่าเธอและเขาดูเหมือนจะเขยิบเข้าใกล้กันได้เพียงเท่านี้
ไม่ว่าเขาจะทำอะไรเพื่อเธออีก ก็คงไม่มีทางที่จะเดินเข้าไปในหัวใจของเธอได้

"ฉันเข้าใจว่าเธอมีเรื่องที่ไม่อยากพูด ได้ ไม่เป็นไร เธออยากจะเล่าให้ฉันฟังเมื่อไหร่ก็ได้ แต่แม้แต่เรื่องนี้เธอยังไม่เล่าให้ฉันฟัง" ซังเหยียนปล่อยให้มือออก ค่อยๆ พุดต่อจนจบ "เธอไม่เชื่อใจฉันใช่มั๊ย"

"ฉันไม่ได้หมายความอย่างนั้นนะ" ไม่ใช่ว่าเวินอีฝานจะไม่เคยเห็นซังเหยียนโมโห ทว่าในเวลาที่เขาไม่รู้สึกระวนกระวายใจเหลือเกิน "เพียงแต่ นายกำลังจะไปเมืองอีเหอ แล้วฉันก็ไม่ได้รับผลกระทบอะไรจากเรื่องนี้เลย ไม่อยากให้นายเป็นห่วงอะ"

ซังเหยียนไม่พูดอะไรอีก เพียงแต่จ้องหน้าเธอ

ผ่านไปครู่ใหญ่ความรู้สึกในดวงตาเขาค่อยๆ จางหายไป ความโกรธจัดคล้ายว่าจะดับมอดลง กลับไปสู่ท่าทางรักษาระยะห่างอย่างคนแปลกหน้าเหมือนในยามปกติ

เขาไม่ได้พูดเรื่องนี้ต่อ หยิบกุญแจออกมาจากกระเป๋ากางเกงแล้วเอ๋อเสีงเรียบ

"ฉันวางกุญแจไว้ตรงนี้ หลายวันนี้เธอก็ขับรถไปทำงานและขับรถกลับเองแล้วกัน ก่อนนอนก็ล็อกประตูบ้านด้วย"

"..."

ซังเหยียนหลุบตาลง ค่อยๆ ดึงขากางเกงของเธอลงมาให้เรียบร้อย จากนั้นก็อุ้มเธอลงมาจากตุ้รองเท้า ทุกอย่างกลับไปเป็นเหมือนเดิม เหมือนที่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เมื่อครั้งที่พวกเขาทะเลาะกันคล้ายเป็นเพียงแค่ภาพลวงตา

"ฉันไปละ" ชังเหยียนไม่หันมามองเธออีก เขาเปิดประตูบ้านพลางพูด
"เธอไปพักผ่อนเถอะ"

เวินอีฝานจ้องประตูที่ถูกปิดลง เธออยากจะเดินตามเขาไปในทันที แต่
เป็นเพราะประโยคสุดท้ายที่ชังเหยียนพูด ดูจากน้ำเสียงและสีหน้า คล้ายว่า
จะแสดงถึงความผิดหวังอยู่บ้าง เธอจึงค่อยๆ หยุดชะงัก ไม่กล้าก้าวเท้า
ตามไป

ท่าทางแบบนั้นเวินอีฝานคุ้นตามาก
คล้ายกับตอนที่เธอเจอเขาครั้งสุดท้าย ก่อนจะมาพบกันใหม่
เวินอีฝานไม่รู้ว่าตัวเองทำผิดไปหรือเปล่า
เธอทำผิดเหมือนเดิมอีกแล้วใช่ไหม

เธอเพียงอยากทำดีกับเขาให้มากหน่อย คิดเพียงว่าอยากให้เรื่องพวกนั้น
ที่ยากจะรับได้ในชีวิตเธออยู่ห่างจากตัวเขา เพียงแค่อยากให้เขารู้สึกว่าการ
คบกับเธอเป็นเรื่องสบายใจและธรรมดาอย่างที่สุด เธอเพียงอยากให้เขา
อยู่ข้างกายเธอตลอดไป

ทว่าดูเหมือนเธอยังทำได้ไม่ดีพอ
คล้ายว่าเธอไปทำร้ายชังเหยียนซ้ำอีกครั้ง

เวินอีฝานยืนอยู่ที่เดิมอย่างใจลอย จู่ๆ เธอก็หันไปมองนาฬิกาบนผนัง
เกือบทุ่มครึ่งแล้ว

เธอกลัวว่าเขาจะเรียกรถไม่ได้จึงเลิกล้มความคิดตอนนี้ไปโดยพลัน
แล้วหยิบกุญแจรถ เปิดประตูออกไปทันที เธอหยิบมือถือออกมาส่งข้อความ
ไปหาชังเหยียน

เวินอีฝาน : ฉันไปส่งนายแล้วกัน เวลานี้เรียกรถยาก

เธอลังเลอยู่ครู่หนึ่งก็พิมพ์ต่อไปอีกว่า 'รอให้นายกลับมา พวกเรา

ค่อยมาคุยกันดีมั้ย'

ทว่ายังไม่ทันส่งออกไป ชั่งเหียนก็ตอบมาพอดี

ชั่งเหียน : ไม่ต้อง

ชั่งเหียน : ฉันขึ้นรถแล้ว

ปลายนิ้วเธอชะงักในทันใด ฝ่าเท้าก็หยุดตามไปด้วย ผ่านไปครูใหญ่ เธอจึงลบคำที่พิมพ์ในช่องทิ้งไปแล้วพิมพ์ใหม่

เวินอี่ฝาน : จันทนายก็ระวังตัวด้วยละ

เวินอี่ฝาน : ถ้าถึงแล้วบอกฉันด้วยนะ

เวินอี่ฝานหลุบตาลง

ถ้าเดินทางจากตัวเมืองไปถึงสนามบินในเวลานี้ เวินอี่ฝานไม่รู้ว่าเขาจะไปทันขึ้นเครื่องไหม เธอไม่มีอารมณ์จะไปคิดถึงเรื่องอื่น คำนวนเวลาไปพลางถามเขาว่าถึงสนามบินหรือยัง

ชั่งเหียนก็ตอบมาตามที่ถามไป

เพียงแต่ว่าทุกครั้งที่ตอบมาก็ตอบแค่นี้ไม่กี่คำ คล้ายว่าเขาไม่มีความอดทนพอที่จะพิมพ์ตัวอักษรไม่ต่างจากปกติมากนัก ทว่าที่ผ่านมาพอเขาพิมพ์มาไม่กี่ประโยคก็จะเริ่มส่งข้อความเสียง

มองแค่ตัวอักษร ไม่อาจสัมผัสถึงอารมณ์ได้

คล้ายว่ามันสามารถออกแรงดึงให้พวกเขาแยกออกจากกันแบบไร้รูป

เพราะความเย็นชาของเขา เวินอี่ฝานจึงไม่กล้าถามบ่อยเกินไป จนกระทั่งแน่ใจว่าเขาขึ้นเครื่องแล้วก็วางใจลง เธอกลับเข้าห้องนอนด้วยความเหนื่อยล้า อยู่บ้าง ล้มตัวนอนลงบนเตียง ไม่อยากขยับตัวเลย

ทว่าเมื่อนึกถึงแผลที่ขา เวินอีฝานก็ยังคงต้องลุกขึ้นไปอาบน้ำ เธอพยายามไม่ให้แผลโดนน้ำ อาบน้ำไปอย่างลวกๆ จากนั้นก็ไปนั่งลงบนเตียงแล้วเริ่มททายา

เธอใช้คอตตอนบัดเช็ดคราบน้ำที่โดนแผลโดยบังเอิญ ตั้งใจทำแผลอย่างระมัดระวัง

รอบด้านเจ็บปวด

วินอีฝานค่อยๆ สัมผัสได้ถึงความโดดเดี่ยวเดียวดายที่กลืนกินเธอเข้าไปทีละนิด

เธอค่อยๆ กำคอตตอนบัดแน่นขึ้น ภาพที่ทั้งสองคนอยู่ด้วยกันในคืนนั้นค่อยๆ ผุดขึ้นมาในความคิด

'พรุ่งนี้นายยังจะช่วยฉันททายามั้ย'

'พออาบน้ำเสร็จก็เข้ามาหาฉันแล้วกัน'

รอยแดงที่อยู่ตรงหน้าค่อยๆ พร่าเบลอ เธอมองอะไรไม่ค่อยชัด

วินอีฝานททายาให้ตัวเองต่อ เจ็บงั้นและสงบนิ่งอย่างที่สุด เธอพยายามกะพริบตา น้ำตาขนาดเท่าเม็ดถั่วไหลลงมาโดนแผล ทำให้รู้สึกเจ็บจี๊ด

เธอตั้งสติกลับมา ใช้หลังมือปาดน้ำตาอย่างยากลำบาก ก่อนจะหยิบคอตตอนบัดมาเช็ดคราบน้ำออกจนแห้งอีกครั้ง

ช่วงปลายวันต่อมาวินอีฝานได้รับโทรศัพท์จากสถานีตำรวจ ทางนั้นขอให้เธอไปให้ปากคำอีกหน่อย งานสายนักข่าวต้องไปสถานีตำรวจเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว พอเธอพิมพ์ต้นฉบับเสร็จก็เก็บของออกจากออฟฟิศ

คราวนี้วินอีฝานถูกถามคำถามเกี่ยวกับที่เธอโดนเซอชิงเต๋อเก๋อกว่นอย่างต่อเนื่อง

ทางสถานีตำรวจตรวจสอบกล้องวงจรปิดของสถานีโทรทัศน์แล้วก็พบว่าเซอชิงเต๋อมาปรากฏตัวที่สถานีโทรทัศน์หนานอู่แทบทุกวัน ทว่าเขาไม่ได้ทำร้ายวินอีฝานอย่างเป็นทางการ อีกทั้งก็ไม่ได้ทำรุนแรงกับเธอ

เซอซิงเต๋อขอโมยกระเป่าเธอไม่สำเร็จ หลังจากถูกจับก็ไม่ได้คิดหนี
ข้อหาจึงไม่รุนแรงนัก วันนั้นเซอเขียนฉินไปขอยอมความกับเวินอี่ฝาน
พอถูกปฏิเสธกลับมาก็ตะโกนโหวกเหวกว่าจะหาทนาย

เวินอี่ฝานก็ไม่รู้ว่าท้ายที่สุดแล้วจะลงเอยเช่นไร

เธอใจลอยทั้งวัน ไม่มีอารมณ์จะทำงาน แล้วก็ซีเกียจะไปยุ่งกับ
เรื่องพวกนี้ เธอเพียงแต่จัดการในส่วนที่ควรจัดการ ส่วนที่เหลือนั้นเธอ
ไม่มีกำลังจะไปครุ่นคิดเลย

เมื่อกานหงหย่วนสังเกตเห็นท่าทางของเวินอี่ฝาน เขาก็เข้าใจว่าเธอ
คงได้รับผลกระทบจากเซอซิงเต๋อ บวกกับวันหยุดของเธอในช่วงก่อนเธอก็
ต้องรีบมาทำโอทีที่ออฟฟิศเพราะเกิดเหตุกะทันหันขึ้น เลยตัดสินใจให้เธอ
หยุดงานสามวันเพื่อไปสะสางเรื่องพวกนี้

พอเวินอี่ฝานได้วันหยุด เธอกลับไม่ได้ดีใจอย่างที่คาดไว้ ถึงขนาด
อยากปรึกษากับกานหงหย่วนว่าวันหยุดสามวันนี้จะขอเลื่อนไปอีกอาทิตย์
ได้ไหม ในเมื่อเธออยู่บ้านคนเดียวก็ไม่มีอะไรทำ

เวินอี่ฝานอยากรอให้ซิงเหยียนกลับมาก่อนแล้วค่อยหยุดสามวัน แต่ก็
กังวลว่าถ้าเธอพูดเช่นนี้ กานหงหย่วนคงจะคิดว่าเธอไม่มีปัญหาอะไร แล้ว
เปลี่ยนใจไม่ให้เธอหยุดงาน

หลังจากกานหงหย่วนอนุญาตให้หยุดงาน เวินอี่ฝานก็ไม่ได้กลับบ้าน
ทันที เธออ้อยอิ่งอยู่ที่ออฟฟิศจนถึงหกโมงแล้วค่อยปิดคอมพิวเตอร์ จากนั้น
ก็เปิดวีแชตตามความเคยชิน ส่งข้อความหาซิงเหยียน

ปลายนิ้วเธอชะงักอยู่ที่ปุ่มกดส่ง มือกำแน่น ผ่านไปหลายวินาทีจึงกดส่ง

เวินอี่ฝาน : นายกินข้าวหรือยัง

คราวนี้ไม่เหมือนครั้งก่อนที่ซิงเหยียนจะตอบมาทันที

เวินอี่ฝานรอสักครู่ แล้วค่อยเก็บมือถือใส่กระเป๋าอย่างเงิบๆ ลูกขึ้น

เดินออกจากออฟฟิศ

พอลกลับถึงบ้านเธอก็หยิบกุญแจมาเปิดประตูแล้วจ้องที่ตู้รองเท้าสักครู่
ในหัวคิดไปถึงเรื่องที่เราทะเลาะกันเมื่อคืน

ครู่ต่อมาเมื่อถึงก็ตั้งขึ้นขัดจังหวะความคิดของเธอ

เวินอี่ฝานรีบหยิบมือถือออกมาจากกระเป๋าแล้วรับสายทันที เสียงของ
จิงซือเฉียวดังมาจากปลายสาย เอ๋อพลางหัวเราะคิกคัก

"เป็นไงบ้าง ไม่มีแฟนอยู่ข้างตัวรู้สึกสบายใจมากเลยใช่ไหมล่ะ"

"..." เวินอี่ฝานถอนสายตากลับ เดินไปทางโซฟา เพียงแต่ยิ้มๆ

"รอให้เธอหยุดงานก่อน แล้วพวกเราสองคนค่อยออกไปกินข้าวกัน
ซังเหยียนไปหนึ่งอาทิตย์ไม่ใช่เหรอ" จิงซือเฉียวเอ๋อ "เฮ้อ หลังจากเธอ
มีแฟน เขาก็ถึงเวลาของเธอไปหมดเลย ฉันไม่ได้เจอเธอตั้งนานแล้วนะ"

เวินอี่ฝานเอ๋อเบาๆ "โอเคจ้า"

"เธอพูดเสียงแบบนี้ เป็นอะไรไปเหรอ" จิงซือเฉียวเอ๋อหยอกล้อ
"ซังเหยียนเพิ่งไปวันเดียวเอง เธอคิดถึงเขาแล้วเหรอ ทำไมแต่ก่อนฉันมอง
ไม่ออกเลยล่ะว่าเธอเป็นคนติดแฟน"

เวินอี่ฝานแค่นิ่งๆ ไม่ได้พูดอะไร

เพียงครู่เดียวจิงซือเฉียวก็สัมผัสได้ว่ามีอะไรผิดปกติ จึงเอ๋อถาม "เฮ้อ
เป็นไรอะ ปกติเวลาฉันพูดถึงซังเหยียน เธอก็จะพูดได้ตั้งหลายประโยคไม่ใช่เหรอ
ทำไมวันนี้ไม่พูดไม่จาเลยล่ะ ทะเลาะกับเขาเหรอ"

เวินอี่ฝานเงยบไปสักพัก ไม่ได้ยอมรับ เพียงแต่เอ๋อว่า "เขารู้สึกว่าฉัน
ไม่บอกอะไรเขาเลย"

"หา! เธอเป็นหนักเอาการนะเนี่ย มีอะไรก็ชอบเก็บไว้ในใจคนเดียว"
จิงซือเฉียวเอ๋อ "แต่คนที่ เป็นแฟนกันจะทำแบบนี้ไม่ได้นะ เตียนเตียน
เรื่องแบบนี้ถ้าเกิดขึ้นครั้งสองครั้งก็ไม่ใช่ไร แต่ถ้าบ่อยครั้งเข้า พวกเขา
สองคนจะเริ่มเข้ากันไม่ได้นะ"

"..." เวินอี่ฝานเอ๋ออย่างงุนงง "แต่ก็ไม่ใช่ว่าฉันจะไม่บอกอะไรเขาเลยนะ"

"หา?"

เวินอี่ฝานเอ่ยอย่างจริงจัง "ฉันเพียงแค่อ่านเรื่องแย่งๆ ให้เขาฟัง" จงซือเฉียวยิ้มๆ "นั่นก็เหมือนกันแหละ"

"..."

"ถ้าเธอไม่พูด อีกฝ่ายเขาก็จะไม่รู้ว่าทำไมเธอถึงไม่พูด เขาจะรู้สึกเพียงว่าอาจเป็นเพราะความสัมพันธ์ของพวกเขาสองคนยังไม่ถึงขั้นที่เธอจะเปิดเผยต่อเขาอย่างตรงไปตรงมาได้ในทุกเรื่อง" จงซือเฉียวเอ่ย "ถ้าท้ายที่สุดแล้วเขาไปได้ยินจากปากคนอื่น อาจจะทำให้เขารู้สึกผิดหวังมากนะ"

เงียบงันกันไปชั่วคราว

เวินอี่ฝานเอ่ยเบาๆ "เฉียวเฉียว อาจเป็นเพราะฉันคบกับซังเหยียนมานานแล้ว ช่วงนี้ฉันเลยมักจะนึกถึงเรื่องแต่ก่อนเรื่องหนึ่งอะ"

"เรื่องอะไรเธอ"

เวินอี่ฝานเอ่ยเนิบๆ "ตอนแรกฉันบอกเธอแล้วไม่ใช่เหรอว่าฉันเลือกมหา'ลัยหนานอู่"

จงซือเฉียวไม่รู้ทำไมเพื่อนถึงพูดเรื่องนี้ขึ้นมาจึงอึ้งไปเล็กน้อย "ไซ้สิฉันยังงงมากเลยว่าสุดท้ายทำไมเธอถึงเลือกอีเหอ ยังคิดอยู่เลยว่าพวกเราสองคนจะได้เรียนมหา'ลัยเดียวกัน"

"ตอนนั้นที่เลือกมหา'ลัย ซังเหยียนก็มาถามฉัน ฉันก็ตกลงกับเขาไปว่าจะเลือกหนานอู่" เวินอี่ฝานไม่กล้าพูดถึงเรื่องนี้กับใครเลย แม้แต่ตอนอยู่ต่อหน้าซังเหยียนก็ยังไม่กล้าพูดสักนิด "แต่ฉัน..."

"มีอะไรเธอ"

เวินอี่ฝานพูดไม่ออกอยู่บ้าง "สุดท้ายฉันก็เปลี่ยนมหา'ลัย"

"..."

เวินอี่ฝานเอ่ยเบาๆ "ฉันกังวลมากกว่าเขาจะถือสาฉันเรื่องนี้"

คล้ายว่าพอมิเรื่องที่แคร์ คนก็จะเริ่มอ่อนแอขึ้นมา จะทำอะไรก็ต้องคิดหน้าคิดหลัง

"เพราะฉะนั้นฉันเลยไม่กล้าบอกเขาเรื่องนี้ ฉันพยายามจะคล้อยตามเขา
ไม่ไปเพิ่มปัญหาให้เขา" เวินอี่ฝานถามอย่างซ้าๆ "นี่ฉันทำผิดไหม?"

ผ่านไปครู่ใหญ่ จงซือเฉียวก็ถามว่า "...ทำไมเธอถึงเปลี่ยน"

เวินอี่ฝานไม่ตอบ

จงซือเฉียวก็ตระหนักได้ว่าคงจะไม่ใช่เรื่องดีอะไร จึงไม่ซ้าก้ใช้ถามอีก
"เธอก็ไม่ได้บอกเขา?"

เธอตอบอ้อมไปเบาๆ

"ฉันก็ยังคงพูดเหมือนเดิม ไม่ว่าจะเป็นอย่างไหนก็ตาม ถ้าเธออยากคบ
กับเขาต่อ เธอต้องบอกเขา" จงซือเฉียวเอ่ย "ไม่งั้นนี่จะเป็นเหมือนหนาม
ที่คอยทิ่มแทงพวกเธอ"

"..."

"เต๋ียนเต๋ียน ไม่ใช่ว่าพูดแล้วถึงจะทำร้ายเขาซะ" จงซือเฉียวเอ่ยอย่าง
จริงจัง "เธอหลีกเลี่ยงไม่ยอมมพูดก็ทำร้ายเขาได้เหมือนกัน"

ทั้งสองฝ่ายต่างก็เข้าสู่ความเงียบ

ผ่านไปไม่กี่วันที่ จงซือเฉียวก็ถอนใจออกมา "เธออย่าทำผิดซ้ำอีกเลย"

เวลาสองทุ่มในวันต่อมาที่เมืองอี่เหอ

หลังจากทานข้าวกับซังจื้อและตัวนจยาสวี เดิมทีซังเหยียนคิดว่า
กลับไปนอนที่บ้านของตัวนจยาสวี ไม่อยากจะเป็นก้างขวางคอคู่รัก
ที่หวานจนเสียนคุณี่

ใครจะไปคิดว่าซังจื้อยังจะลากเขาไปดูหนังด้วยให้ได้ แล้วยังจัดแจง
ให้เขานั่งกับตัวนจยาสวีในที่นั่งสำหรับคู่รัก

ซังเหยียนรู้สึกหงุดหงิดและคิดว่าไร้สาระสิ้นดี เขาไล่ตัวนจยาสวีไปทันที
จากนั้นก็นั่งพิงพนักดูมือถือ

ซังเหยียนตกเครื่องเมื่อวานขึ้น เขาเลยต้องซื้อตัวเครื่องบินสำหรับ
ช่วงบ่ายในวันถัดไป แต่เขาไม่ได้บอกเวินอี่ฝาน เมื่อคืนตอนเธอส่งข้อความ

ให้เขา เขาก็อยู่บนเครื่องบิน

หลังจากมาถึงสนามบิน ซังเหยียนถึงเพิ่งเห็นข้อความ พอดตอบกลับไป เธอก็ส่งข้อความมาว่าให้เขานอนเร็วหน่อย หลังจากนั้นทั้งคืนมือถือของเขา ก็ไม่มีข้อความอะไรมาอีก

ขนาดเวลาทานข้าวในวันนี้ ซังเหยียนก็ยังไม่ได้รับข้อความจากเวินอีฝาน เขาจ้องห้องแชตของพวกเขาสองคน

พอนึกได้ว่าก่อนมาเมืองอีเหอเขาขาดไฟโทสะเหล่านั้นใส่เธอ ซังเหยียน ก็ขยับปลายนิ้ว พิมพ์ไปว่า 'กลับบ้านหรือยัง'

ทางฝั่งนั้นก็ยังไม่ตอบ

ภาพยนตร์เริ่มฉายพอดี

ซังเหยียนรออีกสักครู่แล้วโยนมือถือไปด้านข้าง จ้องที่หน้าจอตรงหน้า เขาไม่มีอารมณ์จะดูหนังเลยสักนิด โฟกัสไม่ได้เลย ฝานไปอีกสักครู่ถึงรู้ว่านี่คือภาพยนตร์ 3D แต่เขากลับขี้เกียจสวมแว่น 3D

เสียงในโรงภาพยนตร์ดังมาก สั่นสะเทือนจนรู้สึกปวดหูนิดหน่อย ทว่า ซังเหยียนไม่ได้รับผลกระทบแต่อย่างใด กลับรู้สึกเหนื่อยล้าอยู่บ้าง เปลือกตา ค่อยๆ ปิดลง

ความม่งวุ่นถาโถมเข้ามา ตามมาด้วยภาพฝันที่มีตลลัวและดูน่ากลัวที่สุด

ซังเหยียนฝันถึงตอนที่เวินอีฝานอายุสิบเจ็ดปี

เวินอีฝานที่อยู่ในฝันสวมชุดนักเรียนชั้นมัธยมปลายที่เหมือนกันทั้งเมืองเป่ย์อวี่ เธอก้าวเท้ายาวเดินไปในตรอกเดิมที่พวกเขาสองคนเคยเดินไปเดินมาหลายครั้ง ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่เดินตามเธอมา สีหน้าเธอแฝงไปด้วยความหวาดกลัว หมดหนทางอย่างที่สุด

ครู่ต่อมาคนที่อยู่ด้านหลังก็ดึงตัวเธอไว้

เธอเห็นรอยยิ้มอันหยาบคายอย่างที่สุดของ 'น้ำ' คนนั้น

ท่าทางของเธอเตรียมป้องกันตัวเต็มที่ อยากรสเลือดออกในทันที ทว่า

กลับสลัดไม่หลุดสักที

สภาพโดยรอบเงียบสงัดจนน่ากลัว บนโลกนี้ไม่มีใครอยู่เลยนอกจากพวกเขาสองคน ดูเหมือนว่าแม่เธอจะกรี๊ดร้องขอความช่วยเหลืออย่างไรก็จะทำให้สถานการณ์ในตอนนี้อยู่ยาวออกไป ไม่มีใครมาช่วยเธอเลย

พอฉากเปลี่ยนไป

เวินอีฝานนั่งอยู่บนเตียงคนเดียว ลำแสงมีดสลัวอย่างมาก เหมือนทุกครั้งที่เราละเมอ เธอจะนั่งเหม่อลอยอยู่ในห้องรับแขก หญิงสาวใช้ผ้าห่มห่อหุ้มร่างของตัวเองไว้ เพียงหลุบตาลง หยาดน้ำตาก็ไหลลงมาที่ละหยดๆ

ก่อนจะมีคนตบประตูอย่างแรงจากด้านนอก ส่งเสียงกระแทกดังมาก

ครูต่อมาจู่ๆ ซังเหยียนก็ถูกปลุกให้ตื่น

เขาค่อยๆ ลืมตาขึ้น พลันเห็นใบหน้าที่ของซังจื้อที่ดูแปลกใจเล็กน้อย "พี่ กลับกันเถอะ"

ซังเหยียนคลิกมือถือด้านข้างให้หน้าจอสว่างโดยไม่รู้ตัว ยังคงไม่มีข้อความตอบกลับมาแต่อย่างใด เขาใจลอยไปบ้าง ตอบอ้อมไปเรื่อยเปื่อยแล้วลุกขึ้นยืน

ทั้งสามคนขึ้นไปบนรถ

ซังเหยียนนั่งอยู่เบาะหลัง มองออกไปนอกหน้าต่าง อารมณ์ความรู้สึกทั้งหมดถูกครอบงำด้วยความฝันเมื่อครู่นี้ เมื่อคิดรวบรวมร่องรอยต่างๆ ในช่วงนี้เขาก็พอจะได้ข้อสรุปอย่างหนึ่ง แต่เขาไม่อยากจะเชื่อเลย

ในความทรงจำนั้นซังเหยียนจำได้แม่นว่าในครั้งสุดท้ายเวินอีฝานพูดจากรุนแรงทำร้ายจิตใจเขา

เป็นคำพูดที่ทำลายศักดิ์ศรีของเขาลงอย่างสิ้นเชิง

ที่ผ่านมาเขาไม่เคยเอะใจเลยว่าเธอจะมีเหตุผลอื่น แต่เขาขออย่าให้มีเลย

เขาขอให้มันเป็นเพราะ...หญิงสาวคนนั้นที่เขาชอบมาหลายปี ตอนนั้นเป็นเพียงเพราะเธอทนไม่ไหวที่เขามาคอยกวนใจเธอ เป็นเพียงแค่เหตุผลนี้

เท่านั้น เธอจึงพยายามทุกวิถีทางที่จะออกห่างจากเขา
เป็นเพียงเพราะเธอไม่ชอบเขาเท่านั้น
เขาไม่ยอมทำให้มีเหตุผลอื่นเลย
เขาไม่เคยคิดเลยว่าหลายปีที่ผ่านมาที่จริงแล้วเธอไม่มีความสุขเลย
สักนิด

ผ่านไปแค่แฉับเดียวรถก็ขับมาถึงหน้าประตูมหาวิทยาลัยอี๋เหอ
ซังเหยียนหันไปจ้องประตูมหาวิทยาลัยที่คุ้นเคย เขาค่อยๆ ใจลอยไป
นึกถึงที่เธอเคยพูดไว้เมื่อรู้ว่าเขาจะมาหาซังจื้อ
'เธออยู่ที่โน่นคนเดียวก็น่าเป็นห่วงจริงๆ แหละ'
ซังเหยียนพึมพำอย่างไม่ตั้งใจ "พี่ว่าพี่กลับดีกว่า"
ซังจื้อที่นั่งอยู่เบาะหน้าได้ยินไม่ชัดจึงหันมาถาม "อะไรนะ"
"พวกเธอสองคนไปออกเดทกันเถอะ" ซังเหยียนมองมือถืออีกครั้ง
เอ๋อเสียงเรียบ "พี่จะกลับเมืองหนานอู่"

พอไปถึงสนามบินก็เกือบสี่ทุ่มแล้ว
ซังเหยียนเดินไปที่ช่องขายตั๋วเครื่องบิน ในขณะที่กำลังจะถามว่า
ยังเหลือตั๋วกลับเมืองหนานอู่หรือไม่ จู่ๆ มือถือก็ดังขึ้น เขาชะงักไปชั่วคราว
หยิบมือถือออกมาจากกระเป๋ากางเกง พอดูหน้าจอก็เห็นชื่อ 'เวินซวงเจี๋ยง'
สีหน้าเขาอ่อนคลายลง ชายหนุ่มเดินออกมาจากแถวซื้อตั๋วเครื่องบิน
แล้วรับสายทันที

"กลับถึงบ้านแล้ว?"

"หา?" เวินอี่ฝานเอ๋อเบาๆ "ยัง"

"เลิกงานกี่โมง"

"..."

เงียบงันกันไปชั่วคราว

จู่ๆ เวินอี่ฝานก็ถามกลับ "ซังเหยียน ตอนนี้นายว่างหรือเปล่า"

"หืม?"

"ฉันไปหานายได้มัย ตอนนี้ฉันเพิ่งลงจากเครื่องบิน" เวินอี่ฝานชะงักไปเล็กน้อยแล้วเอ่ยเสริมว่า "ฉันอยู่สนามบินเมืองอี่เหอ นะ"

บทที่ 67

หุบม่น้อยที่รักของฉันท

คราวก่อนที่เวินอีฝานนั่งเครื่องบินจากเมืองหนานอู่มายังเมืองอีเหอ ก็คือเมื่อแปดปีที่แล้ว

วันถัดมาหลังจากที่เธอเจอซังเหยียนที่เมืองเปยอวีเป็นครั้งสุดท้าย เวินอีฝานก็นั่งรถไฟความเร็วสูงไปยังเมืองหนานอู่ เธอไปหาจ้าวหยวนตง เพื่อเอาเงินทั้งหมดที่พ่อเหลือไว้ให้เธอและเอกสารต่างๆ หลังจากนั้นเธอก็ไม่ได้อยู่ที่สองเมืองนี้อีก

เธอนั่งเครื่องบินมายังเมืองอีเหอคนเดียว

ครั้งนี้เวินอีฝานกลับรู้สึกแตกต่างไปจากครั้งนั้นโดยสิ้นเชิง

เวินอีฝานนั่งเครื่องบินในตำแหน่งริมหน้าต่าง เธอไม่ได้ทำอะไรเลย เอาแต่เหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง ครุ่นคิดว่าอีกเดี๋ยวพอลงจากเครื่องบินแล้วจะเล่าเรื่องในอดีตที่ผ่านมาให้ซังเหยียนฟังอย่างไรดี

เธอไม่รู้เหมือนกันว่าจะส่งผลกระทบต่อเขาด้วยหรือเปล่า

ท้องฟ้าภายนอกมืดลงแล้ว ทว่ายังสามารถเห็นเมฆเป็นชั้นๆ ทั้งหนาและดำมืด ส่วนด้านล่างก็เป็นทิวทัศน์ในยามค่ำคืนและแถบแสงสีแดงภายในห้องโดยสารเงียบสงบและมีดสลัว ยังแอบได้ยินเสียงคนซุบซิบพูดคุยกันเบาๆ

คล้ายเป็นการเดินทางที่แสนยาวไกลอันไม่มีจุดสิ้นสุด
 ลู่ เวินอี่ฝานก็อยากรู้มากกว่าเมื่อก่อนทุกครั้งที่ยิ่งเหยียนนั่งรถไฟ
 ความเร็วสูงมาหาเธอที่เมืองเป่ย์อวี่ เขาจะรู้สึกอย่างไรบ้าง
 จะเหมือนกับเธอในตอนนี้อย่างไร ที่รู้สึกตึงเครียดและเฟ้อรอคอย
 รอคอยวินาทีที่จะได้พบหน้าเขา แต่เธอก็กลัวว่าแท้ที่จริงแล้วเขา
 ไม่ได้อยากเจอเธอเลย

อุณหภูมิของเครื่องปรับอากาศภายในเครื่องบินก็ต่ำอยู่บ้าง เวินอี่ฝาน
 จึงดึงผ้าห่มขนสัตว์ให้สูงขึ้นมาหน่อยโดยไม่รู้สึกตัว เธออยู่บนยานพาหนะ
 ตัวคนเดียว ไม่รู้สึกถึงความปลอดภัยเลยสักนิด ถึงจะไม่มีอะไรทำ เธอก็
 ไม่คิดจะนอน

เวินอี่ฝานมองออกไปนอกหน้าต่างอีกครั้ง
 บางทีอาจเป็นเพราะตัดสินใจแล้วว่า จะเล่าเรื่องทุกอย่างให้ซึ่งเหยียนฟัง
 เธอเลยรู้สึกสงบยิ่งกว่าครั้งใดๆ ที่ผ่านมา
 เธอเริ่มปากเล็กน้อย คิดว่าจะค่อยๆ จัดการเรื่องราวที่ผ่านมาทั้งหมด
 แล้วอารมณ์ความรู้สึกในยามค่ำคืนก็ค่อยๆ ดิ่งเธอกลับไปสู่ความทรงจำ
 ช่วงนั้นที่เธอไม่อยากนึกถึงเลย

เวินอี่ฝานย้ายไปอยู่เมืองเป่ย์อวี่พร้อมครอบครัวลู่ใหญ่ตอนที่เธอ
 เรียนอยู่ชั้น ม.5 เทอมสอง

ทุกสิ่งทุกอย่างก็ไม่ได้ต่างไปจากเมืองหนานอู่เลย เพียงแค่เปลี่ยนจาก
 ที่เธออาศัยอยู่ใต้ชายคาบ้านคนอื่นในเมืองที่คุ้นเคย ไปสู่เมืองที่ไม่คุ้นเคย
 ก็เท่านั้น

ช่วงเวลานั้นเวินอี่ฝานก็ไม่ค่อยแคร์เรื่องนี้สักเท่าไร
 เธอรู้สึกว่าไม่มีทางเลือก แต่ก็ตระหนักได้ว่าเธอก็ทำอะไรไม่ได้อยู่ดี
 เธอเพียงแต่คิดว่าจะขยันเรียนทำคะแนนให้ดีขึ้น สอบเข้ามหาวิทยาลัยที่ดีหน่อย
 แล้วเธอก็หวังว่าเวลาจะเคลื่อนผ่านไปเร็วอีกนิด

เธอจะได้สอบเข้ามหาวิทยาลัยเร็วหน่อย เติบโตเป็นผู้ใหญ่เร็วหน่อย และหาเงินได้ด้วยความสามารถของตัวเองเร็วหน่อย

ชีวิตแบบนี้จะได้จบลงสักที

สำหรับเวินอี่ฝานแล้ว แม้ว่าชีวิตในช่วงนั้นเธอจะเก็บกดและเป็นทุกข์ ทว่าเธอก็ยังคงมีความหวัง

เธอคิดว่าขอเพียงอดทนผ่านช่วงเวลานี้ไป ทุกอย่างก็จะดีขึ้น

ทว่าเรื่องราวทั้งหมดทั้งหมดเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงตั้งแต่เธอขึ้นชั้น ม.6

ปีนั้นเซอซิงเต๋อย้ายมาเมืองเป่ย์อวี่จากอีกเมืองหนึ่ง เขาไม่มีงานทำ ไม่มีเงิน ต้องคอยเกาะพี่สาวกิน หลังจากนั้นก็พักอยู่ที่บ้านของลุงใหญ่ มาตลอด

ตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอ เวินอี่ฝานก็ไม่ถูกชะตากับคนที่เรียกตัวเองว่า 'น้ำ' เลยสักนิด

เวินอี่ฝานเป็นคนที่ความรู้สึกซ้ามาก จะรับรู้ถึงความรู้สึกซ้ากว่าคนอื่น ไปหนึ่งจ้งหะ ทว่าเธอกลับรู้สึกมาตลอดว่าแววตาที่เขามองเธอดูแปลกมาก พุดจาทั้งเลียนและหยาบคาย ส่อแววถึงเจตนาร้ายซัดๆ

เธอเป็นคนที่แสดงออกไม่ค่อยเก่ง แล้วเธอก็ไม่รู้ว่าจะจริงๆ แล้วตัวเอง รู้สึกไปเองหรือเปล่า

เริ่มแรกเซอซิงเต๋อไม่ได้ทำอะไรที่เกินเลย

ตอนที่เซอซิงเต๋อยังหางานทำไม่ได้ เขาก็จะอยู่แต่บ้านแทบทุกวัน มานั่งฟังเวินอี่ฝานอยู่บ่อยครั้ง หรือไม่กี่อ้างเหตุผลว่าจะไปหยิบของแล้ว ตะแคงตัวเธอ

ถ้าแค่ครั้งสองครั้งเวินอี่ฝานก็คิดว่าอาจจะเป็นเพียงความบังเอิญ แต่พอบ่อยครั้งเข้าเธอก็ซ้าเริ่มรู้สึกว่ามีผิดปกติ

เวินอี่ฝานได้รับการประคบประหงมดูแลอย่างดีมาตั้งแต่เล็กจนโต เธอไม่เคยพานพบเรื่องพรรคนี้ ไม่รู้เลยว่าควรจะจัดการอย่างไร เวลาที่แม่ ไทรมหาเธอ มีหลายครั้งที่คำพูดติดอยู่ที่มุมปาก แต่เธอกลับพุดไม่ออก

สำหรับเด็กสาวในวัยนั้นเรื่องนี้นับว่าเป็นเรื่องที่น่าพิศวง

โชคดีที่ตอนอยู่ชั้น ม.6 เธอเรียนหนัก ทางโรงเรียนก็เห็นด้วยที่จะให้นักเรียนชั้น ม.6 ทบทวนบทเรียนที่โรงเรียนในวันหยุดสุดสัปดาห์

เวินอี่ฝานเลยตัดสินใจอยู่ประจำที่โรงเรียนไปเลย กลับบ้านให้น้อยลง ถ้าไม่ใช่วันหยุดเทศกาลที่โรงเรียนไม่อนุญาตให้นักเรียนพักอยู่ในโรงเรียน ถึงขนาดที่เธอจะไม่เป็นฝ่ายขอกลับไปที่บ้านลูกใหญ่เอง

หลังจาก ม.6 เทอมแรกจบสิ้นไป

เวินอี่ฝานก็เริ่มเข้าสู่ปิดเทอมภาคฤดูหนาวสุดท้ายในช่วงมัธยมปลาย ถ้าคิดรวมเวลาจริงๆ ก็ไม่ถึงสองอาทิตย์ ทว่าในช่วงนั้นเซอชิงเต่อกี้เริ่มทำอะไรรุนแรงขึ้น

เวินอี่ฝานทนไม่ได้อีกต่อไป จึงบอกเซอเยียนฉินไปครั้งหนึ่ง

เซอเยียนฉินไม่สนใจในเรื่องนี้เลย เพียงแต่บอกว่าเธออ่อนไหวเกินไป อย่าไปหมกมุ่นกับเรื่องที่ไม่เป็นเรื่อง แล้วก็อย่าทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่

ก่อนจะพูดเวินอี่ฝานก็ทำใจไว้แล้วว่าเซอเยียนฉินคงไม่เข้าข้างเธอ ในเมื่อหนทางนี้เป็นทางตัน เธอจึงไประบายเรื่องนี้กับแม่แทน ความหมายโดยคร่าวๆ ก็คือเธออยากไปเช่าอพาร์ทเมนต์ข้างนอกอยู่เอง

พอจ้าวหยวนตงได้ฟังก็รู้สึกเป็นกังวล แต่ก็ไม่วางใจให้เธอไปอยู่ข้างนอกคนเดียว พอพูดมาถึงตอนสุดท้ายเลยบอกเวินอี่ฝานว่าจะคุยกับเซอเยียนฉินให้อีกครั้งแล้วกัน

ทว่าก็ไม่มีเรื่องราวต่อจากนั้น

คล้ายว่าเซอชิงเต่อกี้สังเกตเห็นว่าเวินอี่ฝานเอาแต่อดกลั้นและคอยหลบเลี่ยงเขา เขาจึงเริ่มรุกหนักขึ้น เริ่มสะเดาะกุญแจเข้าห้องเธอในยามวิกาล มีหน้าซำยังทำท่าเหมือนคนเมาในบางครั้ง ออกแรงตบประตูห้องเธอ แสร้งทำเป็นว่าตัวเองมาผิดห้อง

เวินอี่ฝานเคยเตือนเขาแล้วหลายครั้ง แต่กลับไม่เป็นผลแต่อย่างใด สิ่งที่ได้รับกลับมาคือเขายังตบประตูอย่างได้ใจมากขึ้น

ทุกครั้งที่เกิดเหตุการณ์แบบนี้เวินอีฝานเพียงแต่เฝ้ารอคอยให้เวลาเคลื่อนผ่านไปจนถึงตีสามโดยเร็ว

เวินเหลียงเสียนและเซอเยียนฉินเปิดแผงขายปังย่าง พวกเขาจะขายจนถึงเวลาตีสองครึ่งในทุกคืน แล้วใช้เวลาเดินกลับบ้านราวครึ่งชั่วโมง ซึ่งจะกลับถึงบ้านประมาณตีสาม

เซอชิงเต๋อเกรงกลัวเวินเหลียงเสียนมาก

ถ้าเวินเหลียงเสียนอยู่ เขาจะคอยเก็บอาการ ไม่กล้าทำอะไรกำเริบเสิบสาน

ถึงแม้เวินอีฝานจะลือกประตู แม้ว่าพอเธอกลับเข้าห้องจะดันโต๊ะไปกันประตูไว้ เธอก็ยังคงรู้สึกไม่ปลอดภัยเลยสักนิด เธอเริ่มขออนกรรไกรและคัตเตอร์ไว้ได้หมอน เวลายุ่งบ้าน ถ้ายังไม่ถึงตีสามเธอจะไม่กล้าเข้านอน

เธอกลัวว่าเซอชิงเต๋อจะพังประตูเข้ามาตอนที่เธอไม่ระวัง

เธอใช้ชีวิตแบบนี้ต่อไปจนกระทั่งสอบเข้ามหาวิทยาลัยเสร็จ

ระหว่างนี้เวินอีฝานก็โทรหาแม่ติดต่อกันหลายครั้ง จ้าวหยวนตงก็แสดงท่าทีว่าทางเจิ้งเซอจยาค่อยๆ ยอมรับเธอแล้วอยู่ตลอด รอให้แม่โน้มน้าวไปอีกสักกระยะก็น่าจะให้เวินอีฝานย้ายกลับมาได้

หลังจากประกาศผลสอบ

ขณะที่เวินอีฝานกำลังจะเลือกมหาวิทยาลัย จ้าวหยวนตงก็ขอร้องให้เธอเลือกมหาวิทยาลัยหนานอู่

ความหมายของแม่ก็คืออยากให้เวินอีฝานกลับมาอยู่ใกล้ๆ วันหลังจะได้ดูแลเธอสะดวกขึ้น

แม้ว่าเหตุผลที่จ้าวหยวนตงให้เธอมาพักอยู่บ้างลุ่มใหญ่ชั่วคราวในช่วงเวลานั้นจะเป็นเพราะครอบครัวใหม่ แต่เวินอีฝานก็ยังคงพึ่งพาจ้าวหยวนตงในหลายๆ เรื่อง เธอคิดเพียงว่าอยากจะหลุดพ้นออกจากชีวิตในช่วงนี้โดยเร็ว ปล่อยให้มันเป็นเพียงแค่อดีตไป เธอก็อยากลองปรับตัวเข้ากับครอบครัวใหม่เหมือนกัน

ด้วยเหตุนี้เวินอี่ฝานจึงตอบตกลงกับจ้าวหยวนตง เพราะสำหรับเธอแล้ว นอกจากเมืองเป่ย์อวี่ เมืองอื่นก็ไม่ได้แตกต่างกันเท่าไรหรอก บวกกับเธอก็คิดว่า ช่างเหยียนก็อยู่ที่เมืองหนานอู่ เขาอาจจะอยากอยู่ที่เมืองหนานอู่มากกว่า อาทิตย์นั้นที่เริ่มเลือกมหาวิทยาลัย ช่างเหยียนก็ส่งมาหลายข้อความ ต่อเนื่องกัน ล้วนถามเธอว่าอยากจะเลือกมหาวิทยาลัยไหน

เวินอี่ฝานกลัวว่าเขาจะกรอกมหาวิทยาลัยที่ไม่สนใจเพราะเธอ เธอเลย ลองถามเขาว่าอยากจะเลือกมหาวิทยาลัยไหน ทว่าเขาไม่ยอมตอบมาสักที ท้ายที่สุดเธอก็ต้องบอกเป็นการยืนยันไปว่าตัวเองจะเลือกมหาวิทยาลัยหนานอู่ เธอจะกลับไปยังเมืองหนานอู่

ถือว่าความทุกข์ระทมในช่วงเกือบสองปีนี้เป็นเพียงเมฆหมอกที่ ผ่านเข้ามาในชีวิต

พวกเขาจะได้อยู่เมืองเดียวกัน

เวินอี่ฝานไม่ยอมให้เขาต้องลำบากลำบากเดินทางข้ามเมืองมาหาเธอ เหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา

จากนี้ไปพวกเขาจะได้เจอหน้ากันทุกวัน ดังเช่นตอนที่พวกเขายังเรียน อยู่ชั้น ม.4

ชีวิตต่อจากนี้ไปก็จะค่อยๆ ดีขึ้น

จนกระทั่งวันสุดท้ายของการเลือกมหาวิทยาลัย

เช้ามีดวันนั้นในบ้านเหลือเพียงแค่เวินอี่ฝานคนเดียว ช่วงนั้นเซอชิงเตอ หางานทำได้แล้ว ในอาทิตย์หนึ่งเขาจะไม่อยู่บ้านตั้งหลายวัน เธอเองก็ไม่ค่อยแน่ใจเรื่องเวลาทำงานของเขา ไม่ค่อยแน่ใจว่าวันนี้เขาจะกลับบ้าน หรือไม่

แต่ในเมื่อยังไม่ถึงเวลาตีสาม เวินอี่ฝานก็ไม่กล้าเข้านอน

เวินอี่ฝานคุยกับช่างเหยียนโดยการส่งข้อความทางมือถือพลงคอย ชำเลืองมองเวลาที่นาฬิกาปลุกตรงหัวเตียง

'พรุ่งนี้ฉันจะไปหาเธอได้มั๊ย'

เวินอีฝานครุ่นคิดชั่วครู่ก่อนจะตอบ

'รออีกสักกระยะหนึ่งแล้วกัน ฉันกำลังจะกลับไปเมืองหนานอู่อยู่แล้ว นายไม่ต้องมาหอรอก'

'เธอจะกลับมาเมื่อไหร่ละ'

'รอให้ได้จดหมายตอบรับเข้าเรียนก่อนแล้วกัน ยังไงพวกเราก็ต้องกลับไปเอาที่โรงเรียน'

'ตั้งเดือนกรกฎานะ'

ผ่านไปสักครู่ซังเหยียนก็ส่งข้อความมาอีก

'วันที่ได้จดหมายตอบรับ ฉันจะไปหาเธอหน่อยแล้วกัน'

จนกระทั่งเวลาตีหนึ่งครึ่ง เซอชิงเต๋อก็ยังไม่กลับมา

เวินอีฝานคิดว่าเซอชิงเต๋อคงไม่กลับมาแล้ว ทว่าก็ยังกระวนกระวายใจอยู่บ้าง คล้ายพายุกำลังตั้งเค้า เธอนอนลงบนเตียง คุยกับซังเหยียนไปสักพักก็เริ่มง่วง

เธอฝันเปิดเปลือกตาไว้ คิดว่าจะทนไปจนถึงเวลาตีสามแล้วค่อยเข้านอน แต่ท้ายที่สุดก็ยังคงรู้สึกความง่วงงุนไม่ได้

เธอคิดเพียงว่าเวลาตีตี้นป่านนี้แล้ว อีกสักครู่ลู้งใหญ่ก็คงจะกลับมาบ้าน จากนั้นเวินอีฝานก็ต้องสะดุ้งโหยงจากเสียงที่ประตู

คราวนี้เสียงที่ดังมาไม่ใช่เสียงโลหะสะเดาะลูกบิดประตูเหมือนที่ผ่านมา แต่กลับเป็นเสียงกุกกักเหมือนไขกุญแจไข เธอลืมตาขึ้นทันที ท่ามกลางความมืดมิดเธอพลันเห็นโต๊ะที่ใช้กันประตูไว้ล้มลงเพราะประตูถูกเปิดออก

เวินอี่ฝานซ่อนตาชี้ปะทะกับใบหน้าของเธอซึ่งเต่ออย่างจัง

เธอซึ่งเต่อใช้นิ้วควงกุญแจพลงหัวเราะอย่างขำขันและน่าสยดสยอง
รูปร่างเธอออกจะท่วม พอเข้ามาในห้องได้ก็โยนกุญแจทิ้งแล้วกระโจนขึ้นไป
คร่อมร่างเธอ กลิ่นเหม็นเหงื่อและกลิ่นเหล้าคลุ้งตลบอบอวล

เขาคดทับร่างเธอไว้ด้วยกำลังของเพศชายที่เหนือกว่าเพศหญิง
ชั่วพริบตานั้นเวินอี่ฝานก็ตื่นตัวเต็มที่ รับรู้ได้ว่าฝ่าห่มบนร่าง
ถูกระชากออก เจตนาในการมาเยือนของเขาชัดเจนนัก มือหนึ่งดึงผมเธอไว้
อีกมือหนึ่งก็พยายามจะถอดกางเกงเธอ

เธอกรีตร้องสุดเสียง ดิ้นรนไปพลงเริ่มร้องขอความช่วยเหลือ

เวินอี่ฝานคิดว่าในวินาทีนั้นคล้ายวิญญูณเธอจะหลุดออกจากร่าง และ
กลายเป็นคนนอกที่คอยสังเกตการณ์ เธอเห็นตัวเองต่อต้านอย่างสุดกำลัง
เธอคลำไปเจอกรรไกรที่ซ่อนอยู่ใต้หมอนจึงรีบชักออกมาแทงไปที่เธอซึ่งเต่อ
อย่างขาดสติ

เธอซึ่งเต่อผะก๋อยไปด้วยความเจ็บปวด แต่เดี๋ยวเดียวก็กระโจน
เข้ามาอีก เขาคว่ากรรไกรจากมือเธอทันที

'แม่่งเอ๊ย อีนังโสเภณี!'

เวินอี่ฝานตาแดงกำพลงกระถกถอยไปด้านหลัง คลำหาคัตเตอร์
ที่ซ่อนอยู่ใต้หมอนอีกครั้ง ร่างเธอแข็งเกร็งจนถึงที่สุด ทั้งกายและใจกำลัง
ป้องกันตัวอย่างเต็มที่ เธอควบคุมเสียงที่สิ้นเครือไว้ เอ่ยเน้นอย่างชัดเจน

'น้ำทำแบบนี้จะต้องติดคุกนะ'

เธอซึ่งเต่อแสบะยี้ม 'เธอกล้าแจ้งตำรวจเรอะ'

'...'

'เธอจะให้ชาวบ้านเขารู้ว่าเธอถูกหน้าข่มขืน?' เธอซึ่งเต่อร้องหึ 'ซวงเจี๊ยะ
ถ้าชาวบ้านรู้เช้า วันหน้าเธอจะแต่งออกไปยังไง นี่เป็นเรื่องที่น่าอัปอาย
ชายหน้าจะตายไป เธอรู่มั้ย'

คล้ายว่าเวินอี่ฝานจะไม่ไต่ยินที่เขาพูด เธอเอาแต่จ้องหน้าเขาหนึ่ง

เธอกลับเพียงอย่างเดียวว่าเขาจะกระโจนเข้ามาหาเธ่อีก

เด็กสาวผมเผ้ายุ่งเหยิง ผิวหน้าฉวลงเนียน ริมฝีปากแดงระเรื่อ หน้าตาสวยหยาดเยิ้ม แขนขาขาวเกลี้ยงเกลา ท่วงท่าเธอขยับเน้นให้เห็นทรวดทรงองค์เอวชัดเจน ทิวทังร่างผิวเนียนนุ่มอย่างที่สุด เธอหดตัวอยู่ที่มุมหนึ่ง คล้ายลูกแมวที่มีหนามรอบตัว

เพราะเธอแสดงท่าทางเช่นนี้ ไฟราคะของเซอซิงเต๋อจึงพุ่งพรวดขึ้นมาอีกครั้ง

'ไม่เป็นไรนะ น่าจะสู้ขอเธอเอง อย่าไปเรียนมหา'ลัยเลยนะซวงเจียงมาเป็นเมียหน้าเถอะ...'

เซอซิงเต๋อเอ๋อไปพลางขึ้นคร่อมร่างเวินอีฝานอีกครั้ง

คราวนี้คล้ายว่าเขาเห็นอยู่แต่แรกแล้วเลยกระซกคัตเตอร์มาจากมือเธออย่างมือไวตาไว เขาพยายามถอดกางเกงเธ่อีกครั้ง ลมหายใจแรงพ่นไปบนร่างเธอครั้งแล้วครั้งเล่า

เวินอีฝานพยายามดิ้นรนด้วยแรงทั้งหมดที่มี

ชั่วขณะนั้นเธอรูสึกว่าตัวเองแหลกสลาย หหมดแรงและสิ้นหวังอย่างที่สุด และเป็นเวลาที่เธอรูสึกว่าตัวเองแปดเปื้อนเหลือเกิน เธออยากตายไปเสียเดี๋ยวนั้น

ห้องของเธอมีคิมิตอย่างที่สุด

เห็นชัดว่าผ้าม่านยังเปิดไว้ครึ่งหนึ่ง ทว่าชั่ววินาทีนั้นเวินอีฝานตระหนักว่าตัวเองคงไม่ได้เห็นแสงอีกแล้ว

เธอหวังให้ตนเองตายไปในทันที

ถ้าจะต้องมีชีวิตอยู่บนโลกนี้พร้อมแบกรับเรื่องอับยศอดสูแบบนี้

งั้นเธอก็ขอตายไปเลยซะดีกว่า

ขณะที่เซอซิงเต๋อถกดมือเธอไว้ทั้งสองข้างพยายามจะถอดเสื้อเธอออก ก็มีเสียงดังขึ้นตรงทางเข้าบ้าน

เวินอีฝานนำตารัน คล้ายว่าเธอจะตระหนักได้ถึงอะไรบางอย่าง จึงหันหน้า

ไปมองนาฬิกาบนหัวเตียง

ตอนนี้เป็นเวลาตีสาม

ดวงตาของเธอที่ว่างเปล่านั้นก็ค่อยๆ เป็นประกายขึ้น เธอเริ่มร้อง
ขอความช่วยเหลืออีกครั้ง ทว่าเป็นเพราะเธอตะโกนมานานเสียงเลยแหบพร่า
แฝงไปด้วยเสียงสะอื้น

'ลุงใหญ่! ช่วยหนูด้วย!'

เซอซิงเต๋อชะงักไปโดยพลัน แอบสบตาดำเธอเบาๆ

จากนั้นไฟในห้องรับแขกก็สว่างขึ้น

เสียงของเวินเหลียงเสียนดังมา 'เกิดอะไรขึ้นนะ'

เซอเยี่ยนฉินก็เอ่ยว่า 'ซวงเจี๋ยง ดึกตื่นปานนี้แล้ว ตะโกนโหวกเหวก
ทำไมกัน...'

พอเซอเยี่ยนฉินเห็นเหตุการณ์ภายในห้องก็เงิบเสียงลงในทันใด

เวินเหลียงเสียนไม่พอใจในตัวเซอซิงเต๋อมานานแล้ว พอเห็นสภาพเช่นนี้
ก็เดือดดาลขึ้นมาทันใด เขาเดินเข้าไปลากเซอซิงเต๋อลงมาจากเตียงกลาง
ตะคอกเสียงดังลั่น

'นายทำเรื่องบัดสีบัดเถลิงอะไรนะ เด็กคนนี่เพิ่งอายุเท่าไรเอง นาย
ไม่รู้หรือ!'

พอโผล่พ้นออกมาจากซุนนรก เวินอี่ฝานก็เอาผ้าห่มมาห่อตัวไว้ทันที
เธอก็หันหลังจ้องรอยเลือดที่มือ เป็นเลือดของเซอซิงเต๋อที่เปื้อนมาโดน
ตอนเธอใช้กรรไกรแทงเขา

เธอพยายามกลั้นน้ำตาด้วยแรงทั้งหมดที่มี

เธอไม่มีทางหลังน้ำตาให้อัศจรรย์ใจเลย

ไม่มีทางแน่นอน

'ไม่ใช่ พี่เชย' เซอซิงเต๋ออธิบาย 'ผมตีเมเยอะไปหน่อย ผมเพิ่งเข้ามาเอง
ยังไม่ได้ทำอะไรเลย...'

พอได้ฟังเซอเยี่ยนฉินก็ถอนใจโล่งอก เดินเข้ามาโอบหน้า 'พี่ มันก็ยังไม่

'ไม่มีอะไรเกิดขึ้นไม่ใช่หรือ พี่ก็ไม่ต้องโมโหถึงขนาดนี้หรอก เต๋อใจ* ก็แค่ ต้มเยาะไปหน่อย ไม่รู้ว่าตัวเองทำอะไรลงไป...'

'ไม่รอให้เธอพูดจบ เวินอี่ฝานก็เอ่ยขัดจังหวะ 'หนูจะแจ้งตำรวจ'

'...'

'ยายเด็กคนนี้ พูดอะไรของเธอเนี่ย จะแจ้งตำรวจหาพระแสงอะไรกัน!' เซอเยี่ยนฉินขมวดคิ้ว 'น้ำเขาก็แค่ต้มเยาะไปหน่อย เธอดูเสื้อผ้าของเธอก็ เรียบร้อยดีอยู่ไม่ใช่หรือไง ถ้าชาวบ้านรู้เข้าจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน'

เวินเหลียงเสียหน้ารักหน้าเป็นที่สุด เขากลับชาวบ้านจะล่วงรู้ว่าเขาดูแล หลานสาวจนมีสภาพแบบนี้

'อาเจียง ไม่เป็นไรก็ดีแล้ว ลุงใหญ่จะจัดการเรื่องนี้ให้เธอเองนะ แต่ เรื่องนี้ไม่จำเป็นต้องอะอะไปถึงนอกบ้านหรอก'

เวินอี่ฝานเงยหน้าขึ้น

เธอกวาดตามองหน้าเซอเยี่ยนฉิน เวินเหลียงเสีย นท้ายที่สุดก็จ้องหน้า เซอชิงเต๋อที่กำลังได้ใจอยู่เล็กน้อย เมื่อนึกถึงคำพูดของเขาเมื่อครู่นี้ เธอก็ พูดซ้ำอีกครั้งด้วยอารมณ์สงบนิ่ง ร่างกายยังคงสั่นเทา

'หนูจะแจ้งตำรวจ'

'...'

'เธอยังมีหัวใจหัวใจมัยเนี่ย! อยากให้หน้าของเธอติดคุกซะ!' เซอเยี่ยนฉิน เตือดพล่าน 'เขาก็แค่เมาแล้วเดินเข้าผิดห้อง อีกอย่างเธอกลัวว่าวันหลัง เรื่องนี้จะไม่กลายเป็นขี้ปากคนอื่น...'

เวินอี่ฝานเอ่ยขัดจังหวะ 'ก็แล้วแต่'

'...'

'หนูไม่สนหรอกว่าคนอื่นจะพูดยังไง' เวินอี่ฝานหยิบมือถือมาจากข้างตัว พูดไปพลางโทร 110 ทวงท่าเธอแข็งที่อรวกับหุ่นยนต์ 'คนอื่นจะเฝ้าที่กันยังไง

* ใจ (仔) แปลว่าเด็กผู้ชาย พ่อแม่ชาวจีนบางพื้นที่จะตั้งชื่อเล่นลูกชายโดยการนำคำว่าใจมาไว้ด้านหลังพยางค์ สุดท้ายของชื่อจริง

หนูไม่แคร์ หนูแค่อยากแจ้งตำรวจ'

พอได้ฟังเซอชิงเต๋อกี้ก็จะเดินไปแย่งมือถือเธอมา ทว่าปลายสายมีคนรับสายแล้ว

เวินอี่ฝานนั่งอยู่บนเตียง ตัวสั่นเทาอย่างควบคุมไม่อยู่ เธอพยายามทำให้ตัวเองสงบลง เล่าถึงสถานการณ์ตามจริงไปรอบหนึ่ง

เซอชิงเต๋อหันไปมองเซอเยียนฉินด้วยสีหน้าลุกลี้ลุกลนทันที

เซอเยียนฉินก็พลอบเขาไปว่า 'ไม่เป็นไรนะ'

พูดจบเวินอี่ฝานก็ไม่แล้ไปทางพวกเขาสามคนอีก มือยังคงสั่นเทา แล้วเริ่มโทรไปหาจ้าวหยวนตง

อาจเป็นเพราะกำลังนอนหลับอยู่ ผ่านไปครึ่งนาทีจ้าวหยวนตงจึงค่อยรับสาย

'อาเจียง?'

เวินอี่ฝานสุดจุกพืดพืด พอได้ยินเสียงของแม่ น้ำตาที่พยายามกลั้นเอาไว้ก็ร่วงลงมาในเวลานี้ ไม่รอให้เธอได้ทันเอ่ยปาก เซอเยียนฉินก็แย่งมือถือไปจากมือเธอแล้วหัวเราะเสียงเย็น

'จ้าวหยวนตง คุณลูกสาวสุดที่รักของเธอสิ!'

'...'

'ฉันช่วยเธอเลี้ยงลูกอย่างลำบากยากเย็น แล้วผลสุดท้ายเป็นไง! ตอนนี้ลูกเธออยากเอาน้องชายฉันเข้าคุก ฉันจะบอกเธอไว้ตรงนี้เลยนะ ถ้าวันนี้เธอไม่แก้ปัญหานี้ให้ฉัน ก็อย่าคิดที่จะมีชีวิตสุขสบายไปได้! เซอเยียนฉินเอ๋ย 'น้องชายฉันไปทำอะไรให้ เขาก็แค่เมาแล้วเข้าผิดห้อง! ยังไม่ได้ทำอะไร ลูกสาวเธอเลย! ลูกสาวเธอก็พยายามจะมาปรักปรำเขาด้วยโทษข่มขืน! เด็กคนนี้ใจจัดใจดำเหลือเกิน!'

เหมือนว่าเซอเยียนฉินเดือดดาลจนถึงขีดสุด ก่นด่าไปพักหนึ่ง

เวินอี่ฝานก็ไม่มีแรงที่จะแย่งมือถือกลับมา

หลังจากนั้นครู่ใหญ่เซอเยียนฉินจึงโยนมือถือกลับมาให้เธอ

เวินอี่ฝานจ้องหน้าจอกที่ป๋องบอกว่าจ้าวหยวนตงยังอยู่ในสาย ลู่ๆ เธอก็ไม่กล้าฟังสักเท่าไร เมื่อนึกไปถึงครั้งก่อนตอนที่เธออยากให้แม่มารับเธอกลับไป แม่ก็ไม่ฟังอะไรเธอเลยแล้ววางสายไปทันที

เธอกำหมัดแน่น ค่อยๆ เอามือถืออแนบหู

ขอร้องล่ะ แม่ ขอร้องล่ะ หนูขอร้องล่ะ แม่ช่วยหนูที่เถอะ แม่อย่าทอดทิ้งหนูอีกเลยนะ

ครู่ต่อมาเสียงลำบากรใจของจ้าวหยวนตงก็ดังมาจากปลายสาย 'อาเจียงมีอะไรเข้าใจผิดกันหรือเปล่า บ้าใหญ่บอกแล้วว่ามันงายเธอไม่ใช่คนอย่างนั้น... ลูกก็อย่าคิดมากเลยนะ อีกสองวันแม่ก็จะไป...'

เวินอี่ฝานไม่ทนฟังอีกต่อไป กดวงสายทันที

ยากนักที่จะใช้คำพูดมาอธิบายถึงความรู้สึกของเธอในตอนนั้น

เธอไม่เคยรู้เลยว่าที่แท้แล้วตัวเองก็มีด้านนี้เหมือนกัน

วินาทีนั้นเธอเพียงแต่หวังจะให้โลกทั้งใบดับสิ้นไปซะ

เช้ามีดวันนั้นที่ยุ่งุ่นวาย

ทางตำรวจนำตัวเวินอี่ฝานและเซอชิงเต๋อไปยังสถานีตำรวจ เธอเล่าถึงเหตุการณ์เมื่อคืนที่ผ่านมา บอกกับเรื่องราวที่ผ่านมาในระยะเวลาหนึ่งปี หลังจากนั้นเธอก็ไม่กลับไปที่บ้านลุงใหญ่อีก แต่ไปพักที่บ้านของตำรวจหญิงคนหนึ่ง

ตำรวจหญิงนี่ก็สงสารที่เธอต้องประสบเคราะห์กรรมแบบนี้จึงให้คำปรึกษากับเธอ และบอกว่าเธอจะพักอยู่ที่บ้านนี้นานเท่าไรก็ได้

ตำรวจหญิงมีลูกสาวคนหนึ่งชื่อว่าเฉินซี เธอเป็นเพื่อนห้องเดียวกับเวินอี่ฝานพอดี เวลาอยู่ที่โรงเรียนทั้งสองคนไม่ได้คุยกันมากนัก แต่เฉินซีเป็นคนเฟรนด์ลี่มาก เธอไม่พูดถึงเรื่องที่เวินอี่ฝานประสบพบเจอมาเลย

เพียงแต่ชวนคุยเรื่องสัพเพเหระทั่วไป

พอตกกลางคืนระหว่างที่เฉินซีคุยกับเธอ ลู่ๆ ก็ลุกขึ้นวิ่งเข้าไปในห้อง

'จริงสิ ฉันว่าฉันจะเปลี่ยนมหา'ลัยแล้ว ฉันไม่อยากเรียนเกี่ยวกับ
ทรัพยากรมนุษย์อะ! โอ๊ย ตอนนี่ก็โหมงแล้วเนี่ย!'

พอได้ยินคำว่า 'เปลี่ยนมหา'ลัย' เวินอี่ฝานก็ขยับเปลือกตาเล็กน้อย
เธอปลันนึกได้ว่าตัวเองก็เลือกมหาวิทยาลัยหนานอู่เพราะแม่ขอร้อง
แล้วก็นึกถึงคำพูดที่เพิ่งคุยกับแม่ทางโทรศัพท์เมื่อไม่นานนี้

เธอก็มหันาลงจ้องรอยแดงบนข้อมือที่ถูกเซอชิงเต๋อบีบด้วยสีหน้าึงงัน
ผ่านไปไม่นานวินอี่ฝานก็ลุกขึ้นเดินเข้าไปในห้องของเงินซี

ในเวลานี้เงินซีกำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะ เธอเพิ่งเปิดคอมพิวเตอร์ หางตาก็
เหลือบเห็นเงาร่างของวินอี่ฝาน เธอเลยหันมาถามพลางหัวเราะคิกๆ

'มีอะไรเธอ'

วินอี่ฝานจ้องไปที่หน้าจอคอมพิวเตอร์ 'เงินซี ฉันขอใช้คอมพิวเตอร์
ของเธอหน่อยได้มั๊ย'

'ได้สิ' เงินซีตอบในทันที 'เธอจะทำอะไรเธอ'

ภายในห้องเงียบไปหลายวินาที

คล้ายว่าแสงในดวงตาของวินอี่ฝานจะมอดดับลงขณะที่เธอเอ่ยเบาๆ
'ฉันอยากเปลี่ยนมหา'ลัยนะ'

ช่วงต่อมาวินอี่ฝานก็พักอยู่ที่บ้านของเงินซีตลอด

แม้ว่าจะพ้นออกมาจากคนอย่างเซอชิงเต๋อแล้ว ทว่าถ้ายังไม่ถึงตีสาม
วินอี่ฝานก็ยังคงนอนไม่หลับ เธอไม่รู้สึกรถึงความปลอดภัยเลย มักจะ
หลับไปแล้วสะดุ้งตื่นขึ้นมา มักจะรู้สึกว่ามีคนมาทับร่างเธออยู่

เธอรู้สึกเหมือนหายใจไม่ค่อยออกอยู่ทุกวัน

วินอี่ฝานไม่อยากติดต่อกับใครหน้าไหนทั้งนั้น ทุกวันเธอจะหดตัว
อยู่แต่ในกระดองของตัวเอง เพียงแต่ฟังที่ตำรวจหญิงกำชับ ถ้ามีอะไรที่ต้อง
ให้การเพิ่มเติมจึงจะออกจากบ้านไปยังสถานีตำรวจ

ทว่าเพราะบนร่างของวินอี่ฝานไม่มีร่องรอยการถูกทำร้าย แล้วก็ไม่มี

หลักฐานอะไร บวกกับเงินเลี้ยงเสียนและเซอเยียนฉินก็ให้การเข้าข้าง เซอชิงเต๋อ สุดท้ายแล้วเซอชิงเต๋อก็ไม่ได้ถูกลงโทษหนักหนาอะไร เพียงแค่ ถูกกักตัวไม่กี่วัน

เรื่องนี้ลือกันไปทั่วเขตหนึ่งของเมืองเป่ย์อวี่

ชาวบ้านต่างลือกันว่ามีหน้าของครอบครัวหนึ่งไปข่มขืนหลานสาวของตัวเอง

เวินอีฝานขลุ่ยตัวอยู่แต่ในบ้านของฉินซีทุกวันเลยไม่รู้เรื่องราวเหล่านี้ เธอกินไม่ได้นอนไม่หลับ รู้สึกว่าชีวิตข้างเป็นทุกข์เหลือเกิน เกินที่จะทนไหว ถ้ามองด้วยตาเปล่าก็จะเห็นได้ชัดว่าเธอฝ่ายผอมลง

เธอรูสึกว่าสภาพตัวเองเช่นนี้ดูไม่ค่อยปกติเท่าไร

เวินอีฝานไม่อยากจะไปยุ่งกับเรื่องพวกนี้แล้ว

เธอไม่อยากจะอยู่ในเมืองนี้ แล้วก็ไม่อยากจะคิดอะไรอีกแล้ว

เธอคิดแต่เพียงว่าอยากได้จดหมายตอบรับจากมหาวิทยาลัยโดยเร็ว พอได้มาแล้วเธอก็จะออกจากเมืองนี้ทันที

ออกไปให้ไกลจากเรื่องเหล่านี้

ในช่วงเวลานั้นเวินอีฝานใช้ชีวิตไปอย่างเบลอๆ

เธอไม่ได้ติดต่อกับโลกภายนอกเลย มือถือก็ปิดมาเป็นเวลานาน สิ่งที่ใช้เวลาทำนานที่สุดในทุกวันนี้คือการเหม่อลอยอยู่ในมุมหนึ่ง

เวินอีฝานรู้สึกตัวเองทำตัวแปลกมาก

ทั้งๆ ที่ช่วงก่อนเธอยังรู้สึกว่าแสงรุ่งอรุณอยู่ไม่ไกลแล้ว

ทั้งๆ ที่ช่วงก่อนเธอยังรู้สึกว่าชีวิตกำลังจะดีขึ้น

ทว่าในยามนี้เธอกลับควบคุมพลังด้านลบของตนเองไม่ได้เลย

ทุกวันขณะที่เธอเอาแต่นึกถึงตอนที่เซอชิงเต๋อมาทักร้างตัวเอง ความคิดนั้นก็มักจะผุดขึ้นมา

เธอคิดอยากตายแทบทุกวัน

ช่วงอาทิตย์นั้นที่ได้รับจดหมายตอบรับ ในเมืองเป่ย์อวี่ก็ฝนตกปรอยๆ

ติดต่อกันหลายวัน

วันนั้นพอเช็กการประกาศผล เฉินซีก็ดีใจเป็นที่สุด กอดเธออย่าง
ตื่นเต้น 'ดีจังเลย ฉันกับแฟนได้เข้าเรียนในคณะเดียวกัน แล้วพวกเรา
ยังได้ไปเรียนมหาลัยเดียวกันด้วย'

ชั่วพริบตาที่นั้นความคิดของเวินอี่ฝานก็หลุดออกมาจากความมืดมิด
จู่ๆ เธอก็นึกได้ว่าช่วงนี้เธอสิมอะไรไปบางอย่าง
เธอตกลงกับซังเหยียนว่าจะไปเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกัน
...ทว่าเธอสิมไป

เธอเปลี่ยนมหาวิทยาลัย แล้วก็ไม่ได้บอกซังเหยียน

ขณะที่ความคิดนี้ผุดขึ้นมา เวินอี่ฝานก็ยังคงสงบนิ่งมาก เหมือนเธอ
คิดว่าผลลัพธ์มันก็ควรจะเป็นอย่างนี้อยู่แล้ว ฝานไปครู่ใหญ่เธอก็จึงลุกขึ้นไป
ความหมายมือถือในกระเป๋านักเรียนที่ช่วงนี้ไม่ได้หยิบออกมาเลย

เธอกดปุ่มเปิดเครื่อง

ข้อความที่ยังไม่ได้อ่านและสายที่ไม่ได้รับก็ดังขึ้นมาเป็นกอง

ซังเหยียนส่งข้อความให้เธอหลายสิบข้อความ

ข้อความล่าสุดที่เขาเพิ่งส่งมาคือเมื่อชั่วโมงที่แล้ว

'ฉันจะไปหาเธอนะ'

เวินอี่ฝานจ้องข้อความนั้นอยู่นาน

เฉินซีที่อยู่ข้างๆ พบว่าเธอเหม่อลอยจึงเอ่ยขัดจังหวะเพื่อเบนความสนใจ
ของเธอ 'เป็นอะไรไปเธอ'

เวินอี่ฝานเงยหน้าขึ้น 'ฉันจะออกไปข้างนอกหน่อยนะ'

'หา?' นี่เป็นครั้งแรกในเวลาครึ่งเดือนที่ฝานมาที่เวินอี่ฝานเอ่ยปาก
ขอออกจากบ้านเอง เฉินซีเลยแปลกใจเล็กน้อย 'มีอะไรเธอ เธอจะไปไหนอะ
ให้ฉันไปเป็นเพื่อนมั้ย'

เวินอี่ฝานยิ้มเล็กน้อย 'ไม่ต้องหรอก ฉันไปหาเพื่อนคนนึงอะ'
'โอเค'

เวินอี่ฝานลุกขึ้นเดินไปตรงทางเข้าแล้วเปิดประตูออก แล้วก็มီးเสียง
ของเงินซีดังตามมา

'เอ๊ะ! จริงลือฝาน ข้างนอกฝนตกนะ เธอเอาร่มออกไปด้วยเถอะ!'

เงินซีพูดไปพลงวิ่งเอาร่มมายึดใส่มือเธอ

เวินอี่ฝานมองไปทางเงินซีพลงอ่อยเบาๆ 'ขอบคุณนะ'

'ขอบคุณอะไรกันล่ะ!' เงินซียกยิ้ม 'ไปเที่ยวกับเพื่อนให้แฮปปี้ๆ นะ'

พอได้ยินคำพูดนี้เวินอี่ฝานก็เสียบไปหลายวินาทีแล้วเอ่ยว่า 'จ๊ะ' ก่อนจะ
ออกจากบ้านไป

ท้องฟ้าภายนอกมืดสลัว ฝนตกไม่หนักเท่าไรหรอก คล้ายกับเข็มเล่มเล็กๆ
ตกลงมาอย่างไร้สัมเสียง เมฆหมอกตรงหน้าดูหนาที่บ ดินโคลนก็มีที่
ลื่นบ้างตื้นบ้าง

เวินอี่ฝานกำลังนึกถึงสถานที่ที่ปกติซังเหยียนจะลงรถประจำทาง
เธอก็เดินไปทางบ้านลุงใหญ่

เพิ่งเดินไปถึงตรอกเล็กๆ ตรอกนั้น เวินอี่ฝานก็เจอกับเซอชิงต่ออีกครั้ง
คล้ายว่าจะนึกไม่ถึงที่เจอกับเธอ เขาตะลึงไปเล็กน้อยแล้วเข้ามากระซอก
แขนเธออีกครั้ง คล้ายคนชั้นต่ำที่พบกับความสำเร็จ

'ไอ้ ซวงเจียง'

'...' ความเจ็บปวดร้าวร้าวของเวินอี่ฝานพุ่งพรวดขึ้นมาอีกครั้ง เธอ
ออกแรงสลัดให้หลุดจากมือเขา

'เธอกล้าแฉ่งตำรวจไ้หม้ย เธอว่าเรื่องที่เธอแฉ่งตำรวจไป ระหว่างพวกเรา
สองคนใครจะเสียหายมากกว่ากัน น้านะไม่เป็นไรหรอก แต่เธอน่ะสิ โดน
ชาวบ้านแม้กระทั่งคนมีสภาพแบบนี้?' อาจเป็นเพราะเขาโดนกักตัวที่สถานี่ตำรวจ
ซะหลายวัน หน้าตาจึงค่อยๆ แผลงไปด้วยความโหดร้ายป่าเถื่อน 'อีกอย่าง

เรื่องนี้จะมาโทษหน้าคนเดียวก็น่าไม่ได้ปะ เธอหน้าตาอย่างกับอีนางร้าน วันๆ อยู่บ้านก็ใส่เสื้อแขนสั้นกางเกงขาสั้น ก็ไม่ได้เพราะว่าเธออยากจะอ่อย...'

ไม่รอให้เขาพูดจบ ลู่ ซังเหยียนก็ปรากฏตัวขึ้น เขาดึงตัวเวินอี่ฝาน มาอยู่ด้านหลังแล้วพุ่งเข้าไปใส่เซอชิงเตอทันที

ใบหน้าของซังเหยียนแดงไปด้วยความโหดเหี้ยม ออกแรงชกไปที่หน้า เซอชิงเตอหมดหนึ่ง จากนั้นก็กระทืบเข้าไปใส่ท้องอีกฝ่าย ท่าทางเหมือนคนขาดสติที่ใช้กำลังไม่ยั้ง

เสียงกระแทกตบดังลั่น

เซอชิงเตอไม่อาจสู้กลับได้เลย เขาโดนเตะโดนต่อยจนเริ่มร้องขอชีวิต

เวินอี่ฝานดึงสติกลับมาได้โดยพลัน เธอไม่ยอมให้ซังเหยียนต้องมา เกี่ยวข้องกับเรื่องเหล่านี้ แล้วก็ไม่ได้ยอมให้เขาต้องมีปัญหาเพราะเธอ จึงรีบ เข้าไปดึงข้อมือเขาให้เดินไปอีกทาง

ซังเหยียนเดินตามเธอไป 'คนนั้นเป็นใคร'

เวินอี่ฝานไม่ได้หันไปมองเขา 'ฉันไม่รู้จัก'

ทั้งสองคนยังคงเดินต่อไป

ซังเหยียนก็เอ่ยขึ้นอีก 'เธอไม่เป็นไรใช่ไหม'

เวินอี่ฝานตอบอ้อมไปเบาๆ

'เวินซวงเจียง วันหลังถ้าเย็นขนาดนี้แล้ว เธอก็ไม่ต้องลงมาก่อนหรอก' เพราะผู้ชายที่เจอเมื่อครู่นี้ ซังเหยียนจึงอดพูดไม่ได้ 'ฉันจะไปหาเธอที่ตึก ที่เธอพักเอง'

เวินอี่ฝานยังคงเงิบกริบ

'ช่วงนี้เธอยุ่งมากหรือ' เมื่อซังเหยียนสัมผัสได้ว่าเธอดูแปลกไป เขาก็ ชะงักไปสองวินาที 'ฉันติดต่อเธอไม่ได้เลย เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือเปล่า'

'เปล่า' มือถือฉันเสียนะ' เวินอี่ฝานก็พร้อมให้สูงหน่อยเพื่อบังฝนให้เขา 'ทำไมนายถึงมาที่นี่ล่ะ'

'อ้อ' ซังเหยียนรีบร้อมมาจากมือเธอ เอ่ยอย่างเป็นเรื่องธรรมดาตามาก

'พวกเราตกลงกันไว้แล้วไม่ใช่หรือ พอได้จดหมายตอบรับ ฉันก็จะมาหาเธอไง'
'...'

ผลเอวเบียดยวบทั้งสองคนก็เดินมาถึงตรอกหนึ่ง

ว่างเปล่าไร้ผู้คน แสงไฟมีตลิว มียุงบินว่อนอยู่ตรงหน้าไม่กี่ตัว เสียงฝนตกดังเปาะแปะ ในช่วงฤดูร้อนที่อากาศร้อนอบอ้าวแบบนี้คล้ายว่าจะแฝงไปด้วยความเย็นสบายอยู่หลายส่วน

อาจเป็นเพราะซังเหยียนเกรงว่าผู้ชายคนที่เจอเมื่อครู่นี้จะส่งผลกระทบต่อความรู้สึกเธอ เขาก็เลยพูดเยอะกว่าปกติ

'ฉันได้จดหมายตอบรับแล้วนะ ฉันสอบติดคณะวิศวกรรมศาสตร์ ที่หนานจู่ เธอคะแนนน้อยกว่าฉันหน่อย แต่คะแนนของเธอน่าจะเข้าคณะนั้นได้สบาย...'

เวินอีฝาน้องหนุ่มน้อยตรงหน้า คล้ายกำลังตั้งใจฟังที่เขาพูด แต่ก็คล้ายกับเธอไม่ได้ฟังอะไรเลย

คำพูดจากปากเธอซึ่งเตื่อยดังก้องวนเวียนอยู่ในความคิดเธอ

'นี่เป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ขนาดไหนจะตายไป เธอรู้มั๊ย'

เธอนึกย้อนเข้าไปซ้ำมา

อีนังโสเกณี่

อีนังร่าน

คำเหล่านี้...

เวินอีฝานำความรู้สึกของตนเองในตอนนั้นไม่ได้

เธอจำได้เพียงว่าตอนนั้นเธอไม่แคร์ว่าใครหน้าไหนจะรู้เรื่องนี้บ้าง ถึงชาวบ้านจะลือกันว่าอย่างไรเธอก็ไม่สนใจ

ทว่าเธอไม่อยากให้ซังเหยียนรู้ ไม่อยากเลยแม้สักนิดเดียว

เธอไม่อยากเผยพิรุณออกมาแม้แต่น้อย

เธอไม่รู้ว่าควรจะอธิบายอย่างไรดี เขาถึงจะไม่เคลือบแคลงสงสัยเลยสักนิด เธอคิดได้แต่เพียงวิธีที่ต้องใช้คำพูดรุนแรงเพื่อทำลายศักดิ์ศรีเขา

ให้ย่อยยับ

เวินอี่ฝานไม่อยากให้ซังเหยียนมีสภาพอย่างในตอนนี เขาต้องใช้เวลาเดินทางมาตั้งไกลเพียงเพื่อมาพบเธอ

นี่คือความผิดของเธอเอง

ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม แม้จะสืบสาวราวเรื่องถึงสาเหตุ ก็แค่เพราะเธอลืมนอกเขา

ไม่มีความจำเป็นต้องให้ซังเหยียนมาแบกรับ

คนอย่างเธอทนไม่ได้ที่เขาจะมาทำดีกับเธอแบบนี้

พวกเขาน่าจะขาดการติดต่อกันไปตั้งนานแล้ว ครั้งก่อนที่เธอบอกเขาทางโทรศัพท์ว่าอย่ามามากวนเธออีก พวกเขา ก็ควรที่จะจบความสัมพันธ์กันไปแล้ว

...มันควรจะจบไปตั้งนานแล้ว

ลู่ๆ เวินอี่ฝานก็เอ่ยขัดจังหวะ 'ซังเหยียน'

'หืม?'

'ฉันไม่ได้เลือกมหา'ลัยหนานอู่ นะ'

พอได้ยินเธอพูด ซังเหยียนก็จ้องเธอนิ่งเหมือนจะไม่เข้าใจ เขายิ้มมุมปากขึ้นทันที

'เธอลื้อฉันเล่นใช่ปะ'

เวินอี่ฝานเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง 'เปล่า'

'...'

ซังเหยียนมองตรวจสอบสีหน้าเธอ ผ่านไปหลายวินาทีเขาจึงตระหนักได้ว่าเธอพูดความจริง เขาค่อยๆ หุบยิ้มลง ครู่ใหญ่จึงถามขึ้น

'แล้วเธอเลือกที่ไหน'

เวินอี่ฝานตอบตามจริง 'อี่เหอ'

'ทำไม'

'...'

ซึ่งเหยียนจ้องหน้าเธอ ลูกกระต๊อเล็กค่อยๆ ขยับ เค้นคำพูดออกมา
อย่างยากลำบาก

'ทำไมเธอถึงเลือกอีเหอละ'

เวินอีฝานบังคับให้ตัวเองสบตาเขา ช่วงเวลานั้นเธอคิดหาเหตุผลอื่นที่
ตัวเองเปลี่ยนมหาวิทยาลัยไม่ออกจริงๆ เลยอ้างเหตุผลมั่วซั่วไป

'ฉันตกลงกับคนอื่นไว้แล้วนะ'

'แล้วฉันล่ะ' ดูเหมือนซึ่งเหยียนจะรู้สึกว่าจะข้างไรสาระสินดี เขาจ้องหน้าเธอ
'เธอไม่มีอะไรอยากบอกฉันหรือ'

เวินอีฝานแหม่ปาก ไม่พูดไม่จา

ภายในตรอกเงียบสงบเหลือเกิน

ซึ่งเหยียนมองเธอเงียบๆ คล้ายว่ากำลังรอคำตอบจากเธอ หลังจากนั้น
ครู่หนึ่งเขาก็หลับตาลง เป็นครั้งแรกที่เขาเรียกเธอเสียดูห่างเหิน

'เวินอีฝาน ฉันเป็นแค่ตัวสำรองของเธอหรือ'

'นายจะคิดอย่างนั้นก็ได้' เวินอีฝานเงยหน้าขึ้น เธอรู้สึกเพียงว่าหนุ่มน้อย
ที่อยู่ตรงหน้าดูสะอาดบริสุทธิ์เหลือเกิน เขาไม่ควรจะต้องมาคบกับคนอย่างเธอ
'ได้จดหมายตอบรับมาแล้ว นายอยู่ที่เมืองหนานอู่ก็ดีแล้วนี่'

'ถ้าเธอไม่อยากจะเข้ามาหา' ลัยเดียวกับฉัน เธอก็บอกฉันมาตรงๆ เลยสิ'
ซึ่งเหยียนเอ่ยเสียงแผ่วเบา 'ไม่ต้องใช้วิธีนี้ก็ได้'

'งั้นฉันขอพูดตรงๆ เลยนะ ซึ่งเหยียน ฉันไม่ชอบเธอมากๆ เลย'
เวินอีฝานเอ่ยอย่างสงบนิ่ง 'ฉันไม่ชอบที่นายคอยมาหาฉันที่เมืองเป่ย์อวี
อยู่ตลอด แล้วทุกครั้งฉันก็รำคาญมากด้วยที่ต้องออกมาเจอนาย'

'...'

'เมืองเป่ย์อวีอยู่ใกล้เมืองหนานอู่ งั้นฉันก็ไปเมืองที่ไกลหน่อยแล้วกัน
โอเคมั้ย' เวินอีฝานพูดจนจบโดยไม่กะพริบตา 'วันหลังฉันไปถึงเมืองอีเหอ
แล้ว หวังว่านายจะไม่ไปหาฉันอีกเหมือนในตอนนี้นะ'

ตั้งแต่เติบโตมา ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เวินอีฝานพูดจาแรงที่สุดกับ

คนอื่น

เธอไม่เคยคิดเลยว่าอีกฝ่ายที่ต้องทนฟังคำพูดเหล่านี้จะเป็นซังเหยียน หยดน้ำเกาะอยู่ที่ขนตาและผมเฝ้าของซังเหยียนเต็มไปหมด เลื้อก็เปียกไปเสียครึ่ง ดวงตาเขาดำขลับ เธอมองอารมณ์เขาไม่ออก เขาขยับปาก เล็กน้อยแต่ไม่ได้พูดอะไรออกมา

ไม่รู้ว่เสียงน้ำหยดดังมาจากที่ใด

เสียงดังเปาะเปาะ... คล้ายเป็นเสียงหยาดน้ำตาหยดลงมา

ไม่รู้ว่ผ่านไปนานเท่าไร

เหมือนว่ซังเหยียนจะเตอะอะไรขึ้นมาได้ เขายกมุมปากเล็กน้อย สีหน้านิ่งอึ้งไปบ้าง

'เพราะฉะนั้นช่วงนี้ที่เธอไม่ยอมตอบข้อความฉันก็เพราะเรื่องนี้?'

'อืม'

'เวินอี่ฝาน' ซังเหยียนเรียกเธอเป็นครั้งสุดท้าย ลูกกระต๊อขยับอีกครั้ง รวากับกำลังควบคุมอารมณ์ตัวเอง เขาค่อยๆ ก้มหน้าลง เอ่ยพลาง หัวเราะเยาะตัวเอง 'ฉันก็ไม่ได้แยะขนาดนั้นปะ'

เวินอี่ฝานรู้สึกคอแห้งผาก เธอเคลื่อนสายตาไปทางอื่น ไม่มองเขาอีก คล้ายว่จะรักษาเกียรติของตัวเองเป็นครั้งสุดท้าย ซังเหยียนยิ้มน้อยๆ 'วางใจเถอะ ฉันจะไม่มากวนเธออีก'

ช่วงเวลาหลังจากนั้นทั้งสองคนก็ไม่คุยกันอีก

ซังเหยียนยังคงเดินไปส่งเธอถึงตึกที่พัก เขาคืนร่มใส่มือเธอ ดูเหมือนยังอยากจะทำอะไรอีก แต่ก็ไม่ได้พูดออกมา เขามองหน้าเธอพลางเอ่ยเบาๆ

'นั่นไปละ'

เวินอี่ฝานตอบไปว่าอืม

เขาเพิ่งเดินไปไม่กี่ก้าวก็หันหน้ากลับมาเอ่ยคำว่ 'ลาก่อน' พูดจบก็หมุนตัวเดินไปตามตรอกนั้น

เงาหลังเขาพอมสูง เวลาเดินเขามักจะเดินหลังตรง คล้ายไม่เคยยอม

ก้มหัวให้ใคร

แล้วเขาก็ไม่ได้หันหน้ากลับมาอีก

เหมือนหนุ่มน้อยคนนั้นในอดีตที่ยืนอยู่หน้าเครื่องกดน้ำ เรียกเธอว่า 'รุ่นน้อง' อย่างยโสโอหัง

เวินอีฝานยังคงยืนอยู่ที่เดิมอย่างเงิบเงียบ มองดูเขาที่ตั้งตารอคอย เดินทางข้ามเมืองมาหาเธอ ทว่ากลับต้องเดินออกจากสายตาเธอไปด้วยสภาพแบบนี้

ระหว่างที่ใจลอยอยู่นั้น เวินอีฝานคล้ายเกิดภาพลวงตา

สายฝนเป็นเหมือนพลังบางอย่างที่ไร้รูปกระทั่งลงบนตัวเขาที่ละหดย ทำลายความหยิ่งยโสในตัวเขาไปที่ละนิ้ว

สีหน้าเธอยิ่งไปเล็กน้อย จ้องร่มที่อยู่ในมือตัวเอง เธอก้าวไปข้างหน้า ก้าวหนึ่งโดยไม่รู้ตัว

จากนั้นเวินอีฝานก็เห็นว่าเขาหายไปท่ามกลางม่านหยาดฝน

ภายในตรอกเล็กๆ ที่ยาวไกลและมีมิติคล้ายว่าไม่มีจุดสิ้นสุด

เวินอีฝานหยุดชะงัก ดวงตาค่อยๆ แดงก้ำขนะเอ๋อเบาๆ 'ลาก่อน'

ลาก่อน

หนุ่มน้อยที่รักของฉัน

ฉันหวังว่าในชาตินี้ นายจะพานพบแต่เรื่องที่สมตั้งใจ

หวังว่านายคงจะไม่เจอคนอย่างฉันอีก

ตั้งแต่นี้ต่อไป

นายก็ยังคงเป็นหนุ่มน้อยคนนั้นที่มีชีวิตชีวาและเย่อหยิ่งบาดตาบาดใจ

เวินอีฝานหยิบกระเป๋าเดินทางลงมาจากเครื่องบิน

เธอมาเจอซังเหยียนตรงทางออกตามที่เขาบอกตำแหน่งมาทางโทรศัพท์ ความประหม่าผุดขึ้นมาทันทีทันใด เธอเดินเข้าไปหาเขา

"ทำไมนายถึงอยู่สนามบินล่ะ"

ซังเหยียนรับกระเป๋าเดินทางมาจากมือเธอ เอ่ยไปเรื่อย "เดิมทีฉันกำลังจะเตรียมตัวกลับนะ"

"..."

"ไปกันเถอะ" ซังเหยียนเดินไปข้างหน้า "หาโรงแรมก่อนแล้วกัน"

เวินอี่ฝานเดินตามเขาไป จ้องมือชายหนุ่มอีกข้างที่ยังว่างอยู่ แล้วเธอก็ยื่นมือไปกุมมือเขาอย่างลังเล

ซังเหยียนหันมามองแล้วกุมมือเธอตอบ

"เมื่อวานฉันค้นท้ายรถ เห็นว่านายไม่ได้เอากระเป๋าเดินทางมาด้วย" เวินอี่ฝานเสียวมปาก อธิบายเบาๆ "พอดีหัวหน้าฉันอนุญาตให้ฉันหยุดงานสามวันนะ ฉันก็เลยมาที่นี่ แล้วถือโอกาสเอาเสื้อผ้ามาให้นายด้วย"

ซังเหยียนตอบอึมเบาๆ

หลังจากทั้งสองคนออกจากสนามบิน ซังเหยียนจึงพบว่าภายนอกฝนเริ่มตกปรอยๆ ไม่รู้ว่าตกตั้งแต่เมื่อไหร่ เขาชะงักไปชั่วคราว มองไปทางเวินอี่ฝาน

"เธอรออยู่ตรงนี้นะ ฉันไปซื้อร่มข้างในแป๊บหนึ่ง"

เวินอี่ฝานพยักหน้า

เธोज้องมองเงาหลังของซังเหยียน ผ่านไปสักครู่จึงเบนสายตากลับ จากนั้นเวินอี่ฝานก็มองดูสายฝนที่ตกปรอยๆ อยู่ด้านนอก ผ่านไปไม่นานเธอก็เหลือบเห็นผู้ชายคนหนึ่งสวมเสื้อยืดสีดำ รูปร่างผอมสูง เดินฝ่าสายฝนตรงไปทางรถบัสของสนามบิน

ชวนให้เธอนึกไปถึงความทรงจำในช่วงนั้นอีกครั้ง ท่าทางเธอเหมือนเหม่อลอย อยากจะเดินตามไปทันที

ครู่ต่อมาซังเหยียนก็ดึงเธอจากด้านหลัง "เธอจะไปไหนนะ"

เวินอี่ฝานดึงสติกลับมาโดยพลันแล้วมองหน้าเขา

ซังเหยียนขมวดคิ้ว "ฉันบอกให้เธอรออยู่ตรงนี้นี่ง"

เวินอี่ฝานมีสีหน้าอึ้งๆ แล้วร้องเรียกเขา "ซังเหยียน"

"มีอะไร"

"ขอโทษนะ" เวินอี่ผ่านมองเขา ผ่านมาหลายปีแล้วในที่สุดเธอก็พูดถึงเรื่องราวในอดีตกับเขาอีกครั้ง "ตอนนั้นฉันควรจะเอาร่มให้นาย"

ซังเหยียนยังคิดตามไม่ทัน "อะไรนะ"

ความสำคัญผิดที่เพิ่งโผล่มาเอาป่านนี้ค่อยๆ บุกทะลวงเข้าไปในร่างกายเธอทีละชั้นๆ เวินอี่ผ่านก้มหน้าลง พยายามอดกลั้นไม่ให้เสียงสั่นแล้วพูดต่อจนจบ

"...ฉันไม่ควรให้นายกลับไปในสภาพเปียกปอนอย่างนั้น"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3LhOMSD>